

Městské divadlo Brno

DOKOŘÁN

**BŘEZEN
2015
CENA 25,- Kč**

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

před nedávnem jsem od jednoho novináře dostal otázku, na jak dlouho u nás v divadle plánujeme. Nebylo to poprvé a já ze zvyku odpověděl, že tak na dva až tři roky. A pak jsem se k té prosté otázce i odpovědi vrátil a uvědomil si, že je tomu jinak, a to hned ze dvou důvodů. Nejprve mě k onomu zpochybnění přivedla má celoživotní averze vůči plánování jako hlavnímu ukazateli věcí budoucích, neboť vše se v čase vyvíjí a kdybych zarputile trval na tom, co se mi před např. rokem zdálo jako senzační, a já v průběhu času zjistil, že existuje mnohem lepší varianta, byl bych přinejmenším pošetilý, kdybych ji ne-realizoval. A pak v protikladu s tímto stálým hledáním optimálních řešení existuje něco, co se dá nazvat dlouhodobou kontinuální prací, při které každá realizovaná maličkost vytváří bázi pro absolutně všechno naše příští – angažování např. konkrétního herce, role, které dostává, jak na nich pracuje a jak výsledek jeho práce ovlivní následující dramaturgii divadla. A tak je to se všemi profesemi – uměleckými, technickými i servisními, neboť výsledek naší práce – tedy divadelní umělecké dílo – není nikdy výsledkem usilování jediného člověka, nýbrž právě v dlouhodobé kontinuální činnosti společně fungujícího a vzájemně se doplňujícího týmu rozličných řemesel. A zde je nutné „plánovat“ na mnohem delší období než na ony mnou zmíněné „dva, tři roky“, zde se mnohdy jedná o desítky let...

Tuto „předmluvu“ jsem zvolil proto, že když za vámi právě nyní přicházím s nabídkou nových inscenací, které pro vás připravujeme pro naši následující divadelní sezónu 2015/2016, rád bych vám tím blíže doložil fakt, že nové tituly, které v této nabídce jsou, budeme realizovat za prvé na oné bázi léta trvajících formování se našeho divadla, a pak i na skutečnosti, že nám čas od času náhle „něco spadne z nebe...“ – že se náhle objeví téma, titul, autor, u kterého by čekal znamenalo velkou škodu! Jen je nutné dodat, že takovou rychlou reakci-změnu si můžeme dovolit pouze díky tomu, že disponujeme právě léta se sehrávajícím výtečným týmem silných individualit. V době, kdy budete číst tyto řádky, nám budou zbývat ještě tři týdny do okamžiku, kdy v Národním divadle v Praze vyhlásí nové nositele Ceny Thálie, a naše divadlo má hned dva nominované! Zdena Herfortová za to, jak úchvatně hraje, zpívá a tančí roli Ody Mae Brownové v muzikálu „DUCH“ a Michal Isteník za naprosto senzační ztvárnění Čičikova v Gogolově komedii „Mrtvé duše“...! Držme jim palce!

Pro příští sezónu jsme pro vás připravili čtyři inscenace činoherní a čtyři hudební – muzikálové, tedy celkem o jednu méně než v sezóně stávající. Důvodem je prostá skutečnost, že dlouhodobě nedokážeme uspokojovat zájem všech našich diváků o naše představení a třetí scénu už opravdu stavět nechceme... Samozřejmě že cena za menší počet titulů bude rovněž nižší. V příští sezóně uvidíte následující inscenace:

Ne každý večer mají diváci možnost aktivně zasáhnout do děje. Paul Pörtner napsal akční komediální detektivku „Splašené nůžky“, ve které to možné je. V režii Mikoláše Tyce si můžete užít situace, kdy si vyberete svůj vlastní konec. Všude, kde se zatím tato hra hrála, setkala se s nadšeným ohlasem obecnosti.

Andrew Lloyd Webber je autorem takových muzikálů jako „Jesus Christ Superstar“, „Evita“ nebo „Kočky“, tentokrát pro vás režisér Petr Gazdík připraví jeho mysteriózní muzikál „Pískání po větru“, příběh muže, který je dětmi z malé vesnice považován za Ježíše Krista a současně dospělými za uprchlého vraha... Své publikum uchvacuje silou metaforického příběhu a úžasnou hudbou.

Po dvou letech se vám představí další vrcholné drama Williama Shakespeara „Kráľ Lear“! Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a nálehavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. V titulní roli se představí Boleslav Polívka. Inszenace vznikne v režii Stanislava Moší.

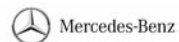

PREMIÉRA SKLENĚNÉHO POKOJE ZA ÚČASTI AUTORA SIMONA MAWERA

7. ÚNORA 2015

foto: JEF Kratochvíl

PARTNEŘI DIVADLA

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

Dopravní podnik města Brna a.s.

GRADIOR TECH

Již tradiční silvestrovskou veselohrou bude tentokrát crazy vánoční komedie „Červené komety“. Autoři Andreas Sauter a Bernhard Studlar nás uhranou příběhem odehrávajícím se na pozadí předvánočního i vánočního šílenství, který pojednává o únosu obtloustlého kocoura Leopolda, za něhož únosci požadují astronomických 10 000 euro...! Jedná se o jednu z nejlepších komedií současnosti, kterou uvedeme v české premiéře!

Po úspěšné světové premiéře v německém Státním divadle v Darmstadtu, kde byly všechny reprízy beznadějně vyprodány, nám její režisér Stanislav Moša umožní užít si moderního pohádkového muzikálu Xaviera Naidoo, Markuse Heitze, Michaela Herbergera „Prodaný smích“ (Timm Thaler), napsaného podle knihy Jamese Krüsse, vyprávějící o chlapci, který se rozhodne prodat ďáblu vlastní smích...

Poprvé v České republice uvedeme v režii Stanislava Moši muzikál Petera Stonea a Mauryho Yestona „TITANIC“, inspirovaný osudem nejslavnější námořní katastrofy všech dob. Muzikálový titul získal hned po své premiéře na Broadwayi pět Cen Tony včetně té za nejlepší muzikál!

Další inscenaci připraví v české premiéře režisér Petr Gazdík a bude jí hořké drama „Malý rodinný podnik“ Alana Ayckbourn, které v Británii získalo cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Jeden z nejvýznamnějších autorů současnosti v ní dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí nám zářející sondu rodinných vztahů a komickou linii příběhu završuje v překvapivém mrazivém závěru.

Nesmrtelný příběh o narození, životě i smrti Ježíše Krista bude v režii Stanislava Slováka vyprávět strhujícím způsobem maďarská rocková opera „Evangelium podle Marie“, kterou napsali László Tolcsy, Péter Müller a Péter Müller Szíami. V centru veškerého dění zde tentokrát stojí Marie, Ježíšova matka.

Osm úžasných inscenací – osm kouzelných večerů s vašimi umělci ve vašem divadle! Těšíme se na naše společná fascinující a dobrodružná setkávání se při objevování nádherných divadelních zážitků!

Za všechny dlouhodobě
kontinuálně spolupracující kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

A man in a grey suit and yellow tie stands on a stage with his arms raised. The background features large, dark silhouettes of buildings against a blue and orange sky.

Simon Mawer
Skleněný pokoj

režie: **Stanislav Moša**

foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

7. a 8. ÚNORA 2015

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Jan ŠOTKOVSKÝ

BISKUPSKÝ DVŮR NABÍDNE V LÉTĚ MENDELA SE VZPOUROU HRÁŠKŮ

Dramaturg je podstatnou součástí divadelního týmu. Měl by mít přehled o tom, co se hraje ve světě, sleduje knižní bestsellery a případně zjišťuje, zda je možné děj takové knihy přivést na divadlo. Dramaturg obvykle mezi prvními tuší, co se bude zkoušet a hrát za několik měsíců. S určitou nadsázkou lze říct, že v lednu už má dramaturg divadelní prázdniny za sebou. I proto jsme se na letní aktivity divadla přišli ptát Jana Šotkovského. Absolvoval dramaturgii na JAMU, kde je v současnosti pedagogem ateliéru muzikálového herectví. Je dramaturgem Buranteatru. Překládá z polštiny a angličtiny, činný je i jako autor.

Co vlastně v jazyku dramaturga znamená výraz, který jsem tu a tam zaslechl: „když potkám nějakou hru“?

Tak předně dramaturgové jsme v Městském divadle tři – Jiří Závíš, Klárka Látzková a moje

malíčkost. Děláme dohromady deset premiér do roka a ke každé premiéře obsáhly program, do toho připravujeme ročenky a další věci a taky se snažíme samozřejmě potkat nějakou tu hru. Ale na tom není nic záhadného. Zjednodušeně řečeno, člověk musí mít načtený základ klasické dramatiky, pak by se měl rozhlížet, co se děje nového ve světě. Leckdy nám sami dramatici včetně zahraničních nabízejí k posouzení nové hry. U oblasti muzikálu je přehled poněkud komplikovanější. Zde je v podstatě nezbytné jednou či dvakrát za rok vyjet do Londýna či New Yorku, což jsou muzikálové Mekky, sledovat, co se v této oblasti napsalo nejlepšího. Domnívám se, že zvláště londýnskou produkci jakžtakž znám, a mám za to, že v Brně jsou k vidění na muzikálové scéně věci, které snesou bez problémů westendská měřítka, například *Chicago* nebo *Flashdance*.

Takže si vyhlédnete pěkný kus a pak...

Úvaha o tom, co se bude hrát, se odvíjí nejen od našich představ, ale taky od toho, co by chtěli a mohli dělat jednotliví režiséři, co by jim konvenovalo, pro co mají cit a co by jim padlo do duše. A také samozřejmě od představy o repertoáru ředitele Stanislava Moší, který je režisérem dramaturgicky velmi zdatným a obvykle má jasnou vizi o tom, co chce dělat. Někdy přijdou s titulem samotní režiséři, někdy je žánrové zadání předem dané. Takže tak jednoduché to zase není.

To si vás musí herci toužící po hlavních rolích dost předcházet...

S určitou nadsázkou snad (*smích*). Pochopitelně, že v konečné podobě o obsazení rozhoduje režisér, který má jasné právo veta. Ale samozřejmě už samotný dramaturgický plán musí mimo jiné vycházet z potřeb souboru a zohledňovat je. Ovšem divadlo, v kterém jsou všichni herci spokojeni s tím, co hrají, neexistuje asi ani na Marsu. Takže ano, někdy by si nás měli hýčkat (*smích*).

Stane se někdy, že se vaše představy dramaturga nesetkají s představami režiséra?

Myslíte, že ne každý nápad režiséra nadchne? To se stává v podstatě pořád a je to nejběžnější součástí naší práce. Já donesu deset her, režisér nahodí pět svých tipů a vzápětí je společně čteme, o všech začneme diskutovat nebo se o nich docela jednoduše řečeno hádáme, co by bylo opravdu nejlepší. Kdybychom se hned shodli, byla by ta práce sice značně jednoduší, ale divadlu by to jistě neprospělo. U nás je to jednodušší, rozumíme si, ale znám kolegý z branže, dramaturgy, kterým režiséři vrátí patnáct, dvacet i více textů, než se doberou k nějakému společnému výsledku. Je však pravda, že se někdy stane, že se přecenění rozsah inscenace a pak se musí během zkoušek i razantně sáhnout do textu. Naposledy se nám to stalo u *Těžké Barbory*, kde jsme mysleli, že jsme na papíře škrtnali docela důkladně, a najednou se při zkouškách ukázalo, že do toho musíme zasáhnout ještě mnohem více, a čekaly nás další úpravy.

Pro většinu lidí jsou zimní představy o léte spojeny s prázdninami a dovolenými. Co si vybavíte vy, když se řekne léto?

Jednoznačně je to Biskupský dvůr a naše divadelní vystupování na této letní scéně. Je to svébytný prostor, který si vynucuje svébytné postupy, a musí se o tom takto i předem uvažovat. Pro tuto letní scénu jsme již napsali dvě hry s Petrem Štěpánem a Stanem Slovákem – *Barona Trencka a Cyrila a Metoděje* – a chystáme třetí. Samozřejmě už si nyní ve fázi příprav promítáme, jak se tomu prostoru podřídíme, co potřebuje, co nepotřebuje, co mu konvenuje a co mu nekonvenuje, co tam vyzní a co nevyzní. U obou kluků – tedy spoluautorů – je to znásobeno i tím, že mají na této letní scéně zkušenosti i herecké a že mají tedy doslova na vlastním těle odzkoušeno, co se tam bude hrát dobře a jak to bude vypadat.

Takže teď bychom se mohli dostat k již zmíněné letní premiéře. Snad už to není tajemství?

Je to možná hloupé takhle to nazvat, když jsem spoluautorem, ale snad nebude znít příliš nabubřele, když řeknu, že klíčovým momentem našeho hraní na Biskupském dvoře bude původní autorská hra, jakési završení volné trilogie o významných moravských osobnostech, kterou jsme koncipovali s kolegý Slovákem a Štěpánem. Po *Baronu Trenckovi*, který se i letos na dvě představení na scénu vrátí, a věrozvěstech *Cyrylu a Metodějovi*, dojde na zpěvohru o Gregoru Mendelovi pod názvem *Mendel aneb Vzpouza hrášků*. Půjde do určité míry o životopisné představení, kterým chceme vlastním způsobem tohoto brněnského a bez nadsázky světového vědce představit na divadelních prknech. Kromě těchto titulů se vrátí ještě dva, které myslím konvenují genui loci této scény. Je to *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) a ještě *Noc na Karlštejně*.

I když se před premiérou, a zvláště původní autorské inscenace, obvykle mnoho neprozrazuje, lze aspoň naznačit, co můžeme očekávat?

Máme už docela jasno a doufáme, že to bude vcelku oddechové představení. Nebude to muzikál v pravém slova smyslu, ale bude to hra se zpěvy, které pracovně říkáme starobrněnská operetka. Budou tam písničky, nebude jich málo, i když definitivní počet ještě neznáme. Hudební podobu ještě stále ladíme s Karlem Cónem, naším úhlavním divadelním hitmakerem (*smích*). Ale to se ještě nechte překvapit. Rozhodně jsme nebyli tentokrát tolik svázaní bedlivou kontrolou historiků, jakou jsme měli při *Cyrylu a Metoději*, kdy téma jejich života a poslání samozřejmě vyžadovalo poněkud jiný přístup, než který máme u Mendela. Ovšem i zde jsme už leccos konzultovali s historiky a zatím se zdá, že našimi představami vůbec nejsou pohoršeni. Spíše naopak.

Diváky v Brně ovšem údajně čeká na podzim na samotném začátku nové sezóny další velké překvapení.

V září mě čeká věc, na kterou jsem se mimořádně těšil, a přiznám se, že jsem trošku tiše doufal, že možnost ji dramaturgovat padne zrovna na mě. A poštěstilo se. Bude to americká komedie *Splašené nůžky*. Jde opravdu

o unikátní záležitost, protože je to divadlo, které je do značné míry dáno na milost a nemilost divákům. Komedialní detektivka, v níž je nalezení vraha přímo závislé na součinnosti a nápaditosti publika. Prostě diváci budou hlavní hrdinové. Každý večer jde o jiné originální představení. Je to úplně jiné zkoušení. Tedy v podstatě se to ani se vším všudy nazkoušet nedá. Měl jsem možnost komedii vidět a jsem přesvědčený, že je to napsané tak, že nemůže hrozit nebezpečí, že by publikum nereagovalo. Těšte se.

Snad to nebude moc troulalé, když se zeptám, jestli víte, že se vám přezdívá „Šotek“?

Vím to, a již asi od patnácti let mi to nevadí. Zhruba v té době se mi přiznal můj táta, že mu tak říkali celý život, tak jsem si řekl, že se s tím taky smírím. Spíš mně připadá vtipné, že mám kamaráda dramaturga Divadla na Vinohradech v Praze, který se jmenuje Milan Šotek. Občas si nás někteří podle jména pleťou a třeba jeho učitel z DAMU mně říká Šotku a jemu Milane.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

Zaplňené hlediště Biskupského dvora

NA KÁVĚ

se Simonem MAWEREM

Simon Mawer – anglický spisovatel, který dlouhodobě žije v Itálii. Jeho knihy (*Pád, Dívka, která spadla z nebe, Mendelův trpaslík, Evangelium podle Jidáše, Skleněný pokoj*) se staly světovými bestsellery a velké oblibě se těší také mezi českými čtenáři. Doposud se žádná Mawerova kniha nestala námětem pro film, ani nebyla provedena na jevišti. Až do těchto dnů, kdy se Brno dočkalo světové premiéry uvedení *Skleněného pokoje* na prknech, která znamenají svět. S panem Simonem Mawerem jsem se setkala dva dny před slavnostní premiérou. Atmosféra byla velmi příjemná a také plná očekávání nadcházející velké události.

Hlavním důvodem vaší současné návštěvy Brna je premiéra hry Skleněný pokoj, která je jevištní adaptací vaší velmi úspěšné knihy. Jde o první provedení na jevišti. S jakými pocity přijíždíte?

Samozřejmě jsem nadšený, že jsem kvůli divadelní hře v Brně. Mám toto město rád. Navíc jde vůbec o první adaptaci některého

z mých románů. Je to opravdu fascinující – a zároveň trochu děsivé, že se tolik dalších lidí, autor adaptace, produkční tým, herci, podílí na výsledném produktu. Psát román je veskrze samotářský proces a jak je zřejmé, tak divadelní práce je přesným opakem. Cítím se částečně zodpovědný, a tak jsem i trochu nervózní, jak to všechno dopadne.

Autorem jevištní adaptace stejně jako režisérem je Stanislav Moša. Znal jste jeho práci před tím, než vás oslovil v souvislosti se Skleněným pokojem? Rozhodoval jste se dlouho, než jste dal souhlas s jevištním provedením?

Musím přiznat, že jsem práci Stanislava Moši před tím, než mne oslovil kvůli souhlasu s jevištní adaptací mé knihy, vůbec neznal. Je tu evidentní jazyková bariéra mezi tím, co dělá pro jeviště, jeho režii, a tím, čemu mohu rozumět, a to je škoda. Zbožňuji divadlo, a když jsem psal *Skleněný pokoj*, už tehdy se mi zdálo, že by z té knihy mohla být skvělá hra. Popravdě jsem si pohrával s myšlenkou,

že bych adaptaci pro divadlo mohl napsat sám. Takže když přišla nabídka a možnost spolupracovat s Městským divadlem Brno, skočil jsem po ní.

Jaká je pozice autora-spisovatele v době, kdy jeho román dostává novou podobu, zhmotňuje se? Zasahoval jste do procesu adaptace? Dohlížel jste na práci divadelního realizačního týmu?

Když píšete román, vždycky se snažíte napsat dobrý příběh.

Moje přímá účast a případné zásahy byly minimální, ačkoli jsem četl anglický překlad jevištní adaptace kvůli jeho schválení. Velmi na mě zapůsobilo, jak Stanislav Moša zůstal při adaptování blízko duši a myšlenkám knihy. Četl jsem už předtím scénáře jednoho či dvou mých románů, ale žádný neukazoval takové citlivé zacházení s ohledem k originální předloze, jak předvedl právě Stanislav Moša. Mám opravdu vůči divadlu nesmírný respekt (dokonce jsem měl sám kdysi ambice stát se hercem!) a naprosto chápu, že musíte nechat profesionály volně pracovat v jejich vlastním prostředí. Nedělalo mi potíže nechat je v klidu tvořit.

Do Brna se vracíte poměrně často. Čím vás naše město oslovilo? Kromě Skleněného pokoje je s Brnem spojen také motiv vaší další knihy, Mendelův trpaslík.

Ve skutečnosti byl zdaleka první *Mendelův trpaslík*. Poprvé byl vydán ve Velké Británii v roce 1997, dvanáct let před *Skleněným pokojem*. Já jsem poprvé do Brna přišel v roce 1993, a to jako turista a biolog. Návštěva konventu augustiniánů na Starém Brně byla jasnou první volbou. Nečekal jsem, že mě Brno tak uchvátí (a musím přiznat, že celá Česká republika) a objevím v Mendelově příběhu námět pro svůj román. Tak bylo zaseto semínko pro mého *Mendelova trpaslíka*. Další rok jsem přijel opět. Tentokrát proto, abych navštívil Mendelovo rodiště v Hynčicích. Od té doby jsem se vracel pravidelně. Přál bych si,

abych alespoň trochu porozuměl českému jazyku!

Někteří naši čtenáři možná vědí, že jste původní profesí učitel biologie. Vyučoval jste velmi dlouho. Jsou to snad teprve čtyři roky, kdy jste vyučování pověsil na hřebík. Bylo těžké opustit studenty? Přeče jen být učitelem není jen povolání, ale řekla bych, že také poslání. Vnímali jste to také tak?

Nikdy jsem povolání učitele necítil jako poslání. Popravdě jsem se dostal do menších problémů při svém projevu na rozlučkové oslavě odchodu do penze. Řekl jsem, že jsem sám sebe moc jako učitele nevnímal a pro dráhu pedagoga jsem se rozhodl, abych si vydělal na živobytí, zatímco budu psát (*smích*). Teď vážně. Učitelství má mnoho stránek a většinu jsem si užil. Jsem oddaný předávání myšlenek a principů biologie. Ideální pro mě bylo posledních deset let, kdy jsem učil pouze na částečný úvazek. Nemusel jsem řešit ty otravné věci, třeba administrativu, které jsou spojené s prací učitele na plný úvazek, a měl jsem dost času na psaní.

Zůstat ve formě a udržet si mladistvou duši asi člověk nemusí jen prací s mladými lidmi. Jak Simon Mauer tráví svůj volný čas, když zrovna nepíše?

Kdysi dávno jsem byl horolezec a trávil jsem spoustu času na horách. To dalo koneckonců vzniknout mému dalšímu románu (pozn. *Pád*), který je k dostání i v České republice. Teď jsem vlastně dost nudný, protože veškerý čas věnuji psaní. Je to velmi neefektivní proces! Ale také hodně čtu a rád cestuji po Evropě. Žiji v Itálii, což je z tohoto pohledu velmi atraktivní. Zajímám se o víno, a to mě přivádí zpět do Brna nebo přinejmenším na jižní Moravu!

Z rozhovorů a článků, které jsem o vás četla, je zřejmá vaše oddanost práci, psaní. Nejdůležitější pro vás je však rodina, že ano? S man-

želkou Connie jste spolu již dlouho. Vychovali jste dvě děti. Jdou ve vašich stopách? Uplatnili se v humanitním oboru, nebo mají vztah spíše k nějaké vědecké disciplíně?

S manželkou Connie spolu budeme brzy manželé čtyřicet let. To je úžasné! Ani jedno z mých dětí se nevydalo v mých spisovatelských stopách, a ani jsem to nikdy nečekal. Náš syn pracuje v oboru počítačových her a žije v Německu. Dcera, jak se zdá, zdědila zájem o biologii. Dokonce jsem byl jejím učitelem biologie ve škole. Nyní je zaměstnaná jako molekulární bioložka v Max Planck Institute v Kolíně nad Rýnem. No, a naše první vnučka je ještě příliš malá, abychom poznali, co ji baví. Jsou jí teprve dva roky. Je to ale perfektní Evropanka, umí tři jazyky!

*V České republice máte spoustu věrných čtenářů. Na jakou další knihu se můžeme těšit? Slyšela jsem zprávy o pokračování knihy *Dívka, která spadla z nebe*.*

Mám z tolika čtenářů v České republice velkou radost a je mi vždycky opravdu potěšením se s nimi setkat. Ta další kniha bude skutečně pokračování *Dívky, která spadla z nebe*. Vyjde

ve Velké Británii a Spojených státech amerických letos v červnu. V angličtině se kniha jmenuje *Tightrope*. Děj je zasazen do poválečné doby, kdy jsem sám vyrůstal (pozn. po 2. světové válce). Doufám, že se jí brzy dočkají také mí čeští čtenáři.

Všechny vaše knihy mají jedinečný a strhující příběh. Dokážete krásně popisovat nejen dialogy, ale ožívujete realie, do kterých zasazujete příběhy. S vaší knihou čtenář prožije nejen příběh, ale je zasazený hlubšími otázkami. Nutíte nás přemýšlet o životě a jeho všech souvislostech... tedy alespoň mě. A to je skvělé.

Děkuji. Moc pěkně se to poslouchá, i když musím říct, že ty hlubší otázky nejsou záměrné. Když píše román, vždycky se snažím napsat dobrý příběh. Všechno ostatní je bonus!

Pane Mawere, děkuji za rozhovor. Přeji vám pevně zdraví a všechno dobré. Těším se na další knihy a věřím, že nás, vaše čtenáře, budou stále okouzlovat.

*Text: Věra Kadlecová,
foto: jef Kratochvíl*

NA SKLENIČCE

s Petrem ŠTĚPÁNEM

Hned dvě velké postavy dobře situovaných Židů si v rozmezí pouhého jednoho roku zahrál Petr Štěpán. Loni ztvárnil ve dvoudílném televizním filmu *Poslední cyklista* roli advokáta Orensteina, za kterou byl nominovaný i na prestižní cenu Zlatá Nymfa s ceremoniálem v Monte Carlu. Nejnovější divadelní figurou je pro Petra Štěpána bohatý automobilový továrník Viktor Landauer, který s rodinou obývá slavnou funkcionalistickou vilu v Brně. Na jevišti svého domovského Městského divadla Brno se do tohoto charakteru převtělil ve světové premiéře inscenace *Skleněný pokoj*.

Znal jste román Skleněný pokoj před začátkem zkoušek?

Neznal. Přečetl jsem si ho až na doporučení režiséra Stanislava Moši. Nemám moc rád, když si herec před divadelním ztvárněním například znovu připomíná filmovou verzi. Cítil jsem to tak u *Čarodějek z Eastwicku*, nebo když jsme v Praze v Divadle pod Palmovkou připravovali *Přelet nad kukaččím hnízdem*. Nemělo by pro mě přece stejně smysl, abych se pokoušel odpozorovat nějaké finesy Jacka Nicholsona. Ale knihu je naopak dobré si přečíst, protože vám dotvoří celkový pohled na věc. Díky jazyku a popisu prostředí můžete snáz pochopit souvislosti a důvody toho, jak některé postavy jednají.

Britský spisovatel Simon Mawer, který knihu napsal v roce 2009, se osobně

zúčastnil premiéry v Brně. Vybavíte si, kdy naposledy jste si zabrál ve hře žijícího autora?

Z muzikálových titulů jich bylo víc, třeba některý od Stanislava Moši, Zdenka Merty nebo Petra Ulrycha. Z činohry mě teď napadá jen *Městční kámen*, kde autor či autorka žije snad někde v Americe, ale celé je to zahalené tajemstvím.

Sledujete reakce rodiny Tugendhatů na dění okolo vily nebo knihu o ní?

Nezaobírám se tím. Román *Skleněný pokoj* je pro mě především o výjimečném příběhu a osudech jednotlivých postav na pozadí pohnuté československé historie. Navíc naše postavy se v textu nejmenují Tugendhatovi, ale Landauerovi. Takže už od autora je přiznané, že jde o literární fikci, ne o snahu zachytit skutečnost.

Čím je pro vás role Viktora Landauera jiná než ostatní, které jste doteď hrál?

Nebývalou prací mi tentokrát dalo naučit se text. Z devadesáti šesti stran dramatizace se moje postava objevuje na sedmdesáti šesti stranách. Jsem na scéně skoro pořád, trpře až dvacet minut před koncem z děje

mizím. Vyžaduje to ode mě i maximální soustředění vzhledem k tomu, jak rychle se střídají jednotlivé obrazy. Náročné je to i pro naše techniky, protože jakákoliv jejich chybička může narušit celé soukolí. Pokud jde o mechanismus scény, sám jsem tak složitou věc asi ještě nikdy nezkoušel.

Je pravda, že obrazy se za sebou střídají závratnou rychlostí ve skoro až filmových stržích?

Ano, každý obraz je vlastně něco jako dia - pozitiv. Myslím, že divák se na představení nenudí, protože se mu neustále mění prostředí, rozvětvují se další a další linky příběhu. Příběh sám o sobě je strhující. Myslím, že hodně diváků si i popláče.

Jak moc ovlivnilo, že jste se v době zkoušek s herci podívali přímo do vily Tugendhatů?

Dříve jsem nikdy uvnitř nebyl, tak to pro mě bylo určitě zajímavé. Mohli jsme si celý prostor osahat, projít se jednotlivými místnostmi. Zřejmě to přímo neovlivní naše hraní, ale je to někde v nás uložené a pomůže to dotvořit detaily. Třeba, když se na jevišti dívám jakoby z okna vily, představuji si skutečný pohled do zahrady.

*S Rastislavem Gajdošem v inscenaci
Skleněný pokoj,
režie: Stanislav Moša*

Se Svetlanou Janotovou
v inscenaci *Skleněný pokoj*,
režie: Stanislav Moša

Lákalo by vás ve vile bydlet?

Neumím si to představit. Vila Tugendhat je nepochybně architektonický skvost. Obdivuji ji, stejně jako celý brněnský funkcionalismus, ale tím můj vztah k této architektuře asi tak končí. Sám jsem kdysi před lety bydlel na Obilném trhu ve funk-

cionalistickém domě ze třicátých let. A musím přiznat, že mě to bůhvíjak neoslovilo.

Jaký architektonický styl tedy máte rád?

Pro někoho to může být možná přizemní, ale mám rád hlavně útulné věci. A v takovém duchu je zařízený i náš dům a zahrada. Převládají v něm přírodní materiály jako kámen, dřevo nebo řemeslné kování. Jsem v tomto staromilec, mám rád tradiční věci jako třeba krb. Vlastně je to víc chalupa než domek.

Ve Skleněném pokoji hraje dobře situovaného automobilového továrníka. Je vám tato postava blízká?

Je zvláštní, že ani tohle vysoké společenské postavení mu nezabránilo v tom, aby podváděl svoji rodinu. Pořádá ve svém domě

honosné večírky, kde všem vykládá, jak by všichni měli žít ve skleněných domech, aby bylo jasné vidět, jak jsou čestní a nemají žádná tajemství. A potom sám vezme kufr a odjede do Vídně, kde si užívá s prostitutkou. Ale líbí se mně, že autor žádné postavě nenadržuje, nehodnotí a nekritizuje. Názor nechává na divákovi.

Chtěl byste žít v době třicátých nebo čtyřicátých let, kdy se román odehrává?

Tato doba mě oslovuje svou noblesou. S tím totiž souviselo i to, jak se lidé tehdy uměli chovat. Těžko se vám chová jako dobytek, když máte na sobě smoking a klobouk. Mnoho dnešních zbohatlíků, kteří navenek sice působí na úrovni, mají vystupování s prominutím jako hovada, takže se s nimi vydržíte bavit tři věty a musíte utéct pryč.

Jedno z témat románu je hledání štěstí.

Jaká je vaše osobní představa štěstí?

Letos mi bylo čtyřicet a začínám si čím dál víc uvědomovat, jak všechno rychle letí. Asi tak od třicátky nahoru sice všichni ří-

Pocit štěstí mám spojený se zážitky.

káme, že čas ubíhá stále rychleji, o to víc s dětmi, ale na svém životě nic nezměníme. Pořád něco odsouváme: Ještě udělám tohle, a potom tamto, a pak, až budu mít chvilku volna, tak si vydechnu. Jenže mezitím do toho přijde jiná práce, chvilka volna zmizí, a takhle nám mezi prsty protéká život. I já si uvědomuji, že jsem často pryč z domu, mám hodně práce, mnoho hodin trávím v autě... Začínám si proto čím dál víc vážit toho, když můžu být chvilku jen tak v klidu, s lidmi, které mám rád. Takže pocit štěstí mám spojený se zážitky, určitě ne s nějakými materiálními hodnotami.

Text: Lenka Suchá,

foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

Lužánecký Guláš Fest

soutěž o nejlepší guláš v podání amatérských i profesionálních týmů

28. 3. 2015, od 10 hod
Areál tenisových kurtů BLTC Brno Lužánky,
Restaurace Tenis PUB a přilehlý park

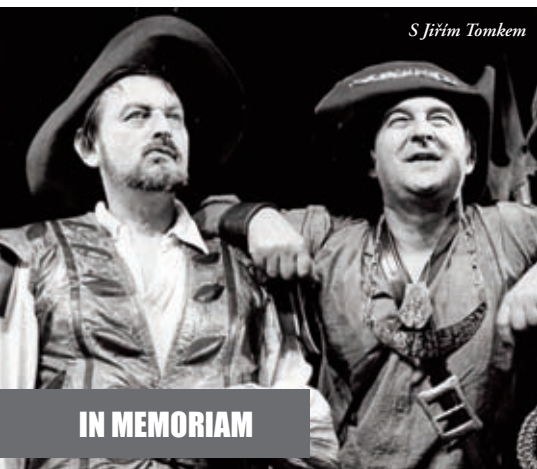

Autogramiáda knihy Zdenka Mertý: Pražská svatba a jiné erotické povídky
Muzikálové vystoupení herců Městského divadla Brno
Hudební vystoupení akordeonisty Jožky Kellera
Kuchařská show šéfkuchaře Jaroslava Kolbasovského
Ukázka farmářských produktů • Slavnostní otevření krmítka pro veverky
Bohatá tombola • Atrakce pro děti • Dalešické pivo
Dobroty uzené v naší udírně • Moravská vína • Maďarské speciality
Celým dnem Vás bude provázet Alan Novotný

www.gulasfestbrno.cz

Vstupně 90,- Kč, děti do 10 let zdarma.

S Jirím Tomkem

IN MEMORIAM

Maxmilián Hornýš

Dlouholetý člen činohry Divadla bratří Mrštíků Maxmilián Hornýš by se příští měsíc dožil 88 let, opustil nás bohužel navždy na začátku letošního roku.

Jako posluchač herectví na JAMU sbíral první zkušenosti v představeních na brněnském Výstavišti, kde pod pedagogickým a režijním vedením Milana Páska uplatňoval své charakterizační schopnosti. Po absolutoriu nastoupil do prvního angažmá v Českém Těšíně. Po třech sezónách odešel do Uherského Hradiště, kde se osvědčoval jako zdatný interpret shakespearovských postav, v *Romeovi a Julii* vystoupil jako Mercutio a ve *Zkrocení zlé ženy* si zahrál Petrucia. Šedesátá léta strávil v divadle v Hradci Králové a zdejší devítiletou etapu označoval jako nejintenzivnější ve svém hereckém životě. Jako čerstvý čtyřicátník odešel s královehradeckým ředitelem Páskem do Divadla bratří Mrštíků (dnes Městské divadlo Brno), kde se za dvaadvacet aktivních let zhostil úctyhodné stovky rolí.

Antrobus ve Wilderově komedii *Jen o chlup* nastudoval v režii Richarda Mihuly jako mnohoznačnou roli snoubící v sobě lehký sarkasmus i schopnost oběti. Režisér Pravoš

Nebeský jej v Knitlové *Noci k otvírání studněk* obsadil jako inženýra Mátlu, kterého Hornýš pojal jako duchaplného společníka, avšak životně prázdného člověka uvnitř. A tentýž režisér si jej zvolil pro roli Hraběte de Guiche v Rostandově *Cyranovi z Bergeracu*. Režisér Milan Pásek mu v Dürrenmattových *Novokřtěncích* svěřil roli prastarého biskupa, kterého ztvárnil jako klidného, důrazného, zkušeného člověka a kritika právem jeho monology a závěrečnou scénu označovala jako působivé aktšlasy inscenace.

Nejvhodnějším typem herce se však Hornýš ukázal pro dramata Oldřicha Daňka v inscenacích režiséra Pavla Rímského. Jednu z hlavních rolí ústřední trojice potulných žoldnéřů nastudoval Hornýš ve hře *Dva na koni jeden na oslu*, kde se předvedl jako alkoholem zmáhaný, zamlklý a do sebe pohroužený pijan Hřbet. Společensky uhlazeného, věcného a cílevědomého byznysmena si zahrál ve *Střelci*. A jako nonkonformní Chirurg se představil ve *Zprávě o chirurgii města N.*; jeho herecký výkon byl kritikou označen jako dominantní a patřící vůbec k nejlepším kreacím hercovy dráhy. V inscenaci *Věvodkyně valdštejnských vojsk* hrál Rejtara, mužného, rovného, bitvami ošlehaného, přítom lidského žoldáka, kterému válka zmařila lásku. Ztvárnění této vojenské postavy zaujalo režiséra Miroslava Macháčka natolik, že Hornýše přizval k hostování v pražském Národním divadle ve stejnojmenné inscenaci. A ten nabídku přijal.

Hornýšovo působení u divadla neskončilo odchodem do důchodu v listopadu 1989, vrátil se kupříkladu jako Čert Karborund, kterého si osedlávala Káča v *Hrátkách s čertem*. Mnohem více se ale začal věnovat propůjčování hlasu pro rozhlas a dabing.

V civilním životě si nepotrpěl na filozofické úvahy o smyslu toho či onoho a raději žil a dělal to, co měl rád.

Čest jeho památce.

Foto: Miloš Chmelář

Má se za to, že mezi dobrými přáteli a přibuznými se dá bez problémů a bez omezení mluvit o všem. Zvláště když se jedná o kulturní lidi. Excelentní, kousavá, směšná a místy i surová komedie *Jméno*, napsaná v nejlepší francouzské tradici, nás vyvede z tohoto omylu a nabídně ironický pohled na několik reprezentantů těchto kulturních lidí, kteří se sebevědomě domnívají, že jsou svobodomyšlnost a tolerance sama, že netrpí žádnými předsudky.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný a tedy i šťastný makléř s nemovitostmi; šťastný o to víc, že očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na večeři podle marocké kuchyně, kterou ve svém bytě pořádají jeho mladší sestra Elisabeth, gymnaziální učitelka, a jeho švagr Pierre, univerzitní profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Claude, trombonista symfonického orchestru, který s Elisabeth a Vincentem vyrůstal a který jaksi patří taky do rodiny. Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která jako obvykle má zpoždění. Bezstarostný přátelský pokec se záhy stočí na téma Vincentova očekávaného syna. „Už jste přemýšleli o jméně,“ položí nevinnou, banální a docela pochopitelnou otázku nezáludný Claude. A Vincent ji zvedne: „Ano. A na jednom jsme se dokonce shodli.“ Všichni jsou samozřejmě zvědaví na jakém. Vincent je nechá hádat, tipovat a nakonec, když už jsou v koncích, jim

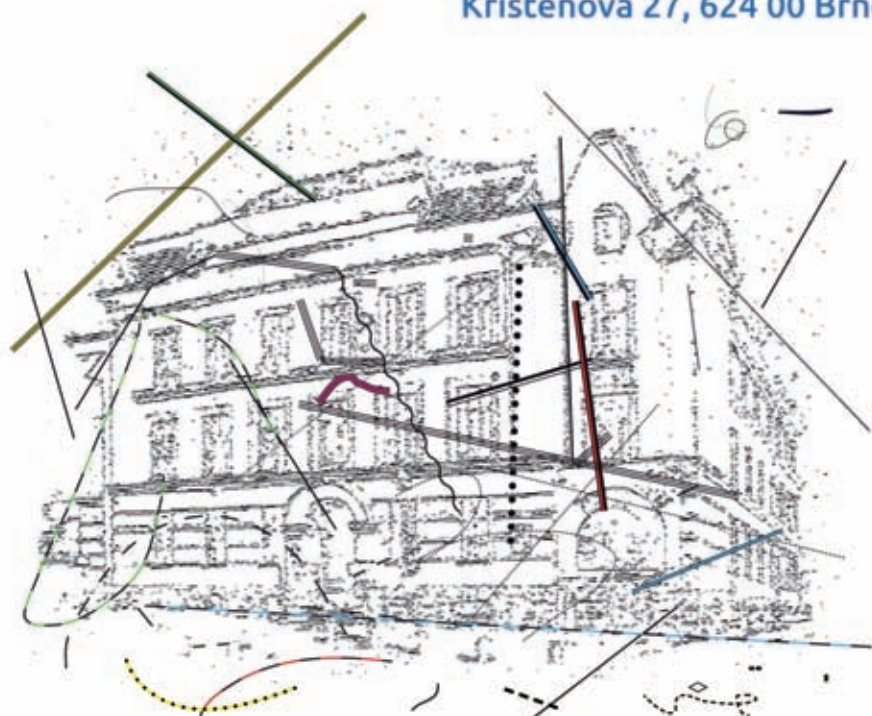
sdělí, že synovi chtějí dát jméno po jedné postavě z francouzské romantické literatury. Jenomže adekvátně, třebaže v jiném jazyce, se jmenoval i největší tyran a válečný zločinec v moderních dějinách. A tak Vincentova informace vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Náhle se zdá, že hranice civilizované konverzace jsou překročeny. Ale co už se nezdá, co je nadmíru evidentní, je to, že středostavovské předsudky jsou silnější, než se zúčastnění liberálové domnívají. Napětí nezmírní ani přechod těhotné Anny; naopak. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci, překvapivá tajemství a praní špinavého prádla doprovázejí upřímné zpovědi, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných. Vtipná, nelétnostná, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s přibuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené. Matthieu Delaporte a Alexandre de La Patellière tvoří autorský tandem od roku 1991. Prosadili se především na filmovém poli – jako scenáristé a režiséri. *Le Prénom (Jméno)* byla jejich první divadelní hra. S halasným úspěchem byla inscenována v Paříži roku 2010; od té doby potěšila diváky v šestnácti dalších zemích. Ještě s větším ohlasem se setkala filmová verze *Jména*, kterou oba autoři v úlohách režisérů natočili v roce 2012. Městské divadlo Brno uvádí tuto komedii v české premiéře.

Překlad: Petr Christov. Režie: Petr Gazdík. Scéna: Emil Konečný. Kostýmy: Eliška Ondráčková. Hrají: Martin Havelka (Vincent), Alena Antalová (Elisabeth), Viktor Skála (Pierre), Jakub Uličník (Claude), Viktória Matušová (Anna).

Česká premiéra 14. a 15. března 2015 na Činoherní scéně MdB.

21 let Gymnázia P. Křížkovského s uměleckou profilací

Kristenova 27, 624 00 Brno

Gymnázium P. Křížkovského s uměleckou profilací slučuje dva studijní obory - klasické osmileté nebo čtyřleté gymnaziální vzdělání a umělecké vzdělání v oborech:

- divadelním

- výtvarném

- hudebním

Žáci účinkují v představeních Mary Poppins, Mojžíš, Jekyll a Hyde, Papežka, Očistec, Zorro, Donaha!, Cyril a Metoděj, Let snů Lili.

Přidejte se k nám!

www.gymum.cz

Jiří Voskovec, Jan Werich, Jaroslav Ježek:

TĚŽKÁ BARBORA

Hry Jiřího Voskovce a Jana Wericha se mohou zdát neoddělitelně spjaty s osobnostmi svých autorů, na stranu druhou se už dávno staly trvalou součástí zlatého fondu české dramatiky. *Těžká Barbora* mezi všemi díly V+W vyniká brilantním humorem obou autorů i zcela kouzelným nadčasovým poselstvím. Příběh je posazen do malého holandského městečka Eidamu, jehož konšelstvo je rozhádané, prolezlé korupcí, podvůdky a intrikami, a kde místní učitel, nejčestnější postava hry, se tomu neumí postavit. Nakonec se však tváří v tvář ohrožení z mocné sousední země Yberland a za vydatné pomoci dvou zběhlých yberlandských žoldnérů, kteří se k nim připojí, eidamští semknou a prokáží nečekanou vůli a soudržnost. Plejáda plastických komediálních figur a figurek, pověstný slovní humor V+W a nesmrtelné Ježkovy hity jako *Holduj tanci, pohybu, Vy nevíte, co je středověk* nebo *Sláva mu, on je pašák* – i to jsou jedny z mnoha důvodů, proč přivítat *Těžkou Barbaru* na jevišti Činoherní scény Městského divadla Brno.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Jiří Ressler, Zdeněk Junák, Evelína Kachlířová nebo Markéta Sedláčková, Patrik Bořecký, Lucie Zedníčková, Vojtěch Blahuta, Ladislav Kolář, Jakub Uličník a další.

Heinrich von Kleist:

PRINC HOMBURSKÝ

Z her největšího dramatika německého romantismu Heinricha von Kleista se na českých jevištích nejčastěji hraje komedie *Rozbitý džbán*, v Německu samém však za Kleistovo vrcholné dílo platí romantické drama *Princ Homburský*. Vypráví příběh mladého váleč-

ného hrdiny, snílka, který je zamilován do kurfiřtovy dcery Natálie, a kurfiřt sám jejich lásce přeje. Jejich naprosté štěstí však ve chvíli pomine, když princ snící o Natálii přeslechne při válečné poradě nejvyšší rozkaz a při bitvě vede svůj oddíl do zakázaného útoku. Sice uspěje, za neuposlechnutí rozkazu je však odsouzen k smrti. Mezní situace vede prince k zásadnímu přehodnocení všeho, v co doposud věřil a co uznával. Válečná událost se proměňuje ve velké drama o lásce, cti a spravedlnosti. Pro tuto inscenaci připravili zcela nový překlad Václav Cejpek a Monika Kučerová.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Lukáš Janota, Viktor Skála, Eliška Skálová, Lenka Janíková, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Jiří Mach a další.

ELPIS 20

slavnostní koncert

Mateřská škola speciální, Základní škola speciální a Praktická škola ELPIS letos oslaví 20. výročí založení v Brně Židenicích. Právě při této příležitosti uspořádá slavnostní koncert s názvem *ELPIS 20*, který se bude konat na Činoherní scéně 22. dubna 2015. Celým večerem vás bude provázet Zdeněk Junák, zazpívá Petr Gazdík, zatančí žáci baletní konzervatoře v Brně i studenti JAMU. A mezi těmito umělci ukáží, co umí, i žáci školy ELPIS.

Škola ELPIS poskytuje výchovu a vzdělávání, rehabilitaci a poradenství dětem s mentální retardací, kombinovanými vadami a poruchami autistického spektra ve věku od tří let do ukončení povinné školní docházky. Škola má v Brně dvě pracoviště: na Koperníkově ulici a na ulici Fr. Skaunicové.

Slavnostní koncert je určen pro veřejnost, své místo si můžete rezervovat prostřednictvím emailu za.za@post.cz nebo na tel. čísle +420 608 806 342. Vstupné je zdarma.

PROGRAM BŘEZEN

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

Činoherní scéna

1.3. ne	19.00	Skleněný pokoj	D
2.3. po	18.00	Skleněný pokoj	SP
3.3. út	19.00	Skleněný pokoj	A2
5.3. čt	19.00	Těžká Barbora	A4
6.3. pá	19.00	Těžká Barbora	
7.3. so	19.00	Těžká Barbora	A6
8.3. ne	19.00	Mrtvé duše	E7
12.3. čt	19.00	Jméno	AB4
13.3. pá	14.00	Jméno	
13.3. pá	19.00	Jméno	A5
14.3. so	19.00	Jméno	P
15.3. ne	19.00	Jméno	
16.3. po	19.00	Jméno	A1
16.3. po	21.00	Riverside Drive	
17.3. út	19.00	Jméno	E2
17.3. út	21.00	Riverside Drive	
18.3. st	19.00	Jméno	A3
19.3. čt	19.00	Donaha!	žadáno
20.3. pá	19.00	Skleněný pokoj	E5
21.3. so	19.00	Skleněný pokoj	AB6
22.3. ne	18.00	Skleněný pokoj	
23.3. po	18.00	Skleněný pokoj	
24.3. út	19.00	Těžká Barbora	C2
25.3. st	11.00	Těžká Barbora	žadáno
25.3. st	19.00	Těžká Barbora	
26.3. čt	19.00	Princ Homburský	C4
27.3. pá	19.00	Princ Homburský	C5
29.3. ne	19.00	Dokonalá svatba	
30.3. po	19.00	Dokonalá svatba	
31.3. út	18.00	Charleyova teta	

Hudební scéna

1.3. ne	14.00	DUCH	
1.3. ne	19.00	DUCH	
2.3. po	19.00	DUCH	
3.3. út	18.00	DUCH	

9.3. po	19.00	Benátský kupec	A2015/M2015
10.3. út	19.00	Benátský kupec	R2015/X2015
11.3. st	19.00	Benátský kupec	Z2015/T2015
12.3. čt	19.00	Benátský kupec	
14.3. so	19.00	Kočky	
15.3. ne	18.00	Kočky	

27.3. pá	14.00	Johnny Blue	
27.3. pá	19.00	Johnny Blue	A5/AB5
28.3. so	19.00	Johnny Blue	P
29.3. ne	19.00	Johnny Blue	D/E7
30.3. po	19.00	Johnny Blue	A1/AB1
31.3. út	19.00	Johnny Blue	A2/AB2

PROGRAM DUBEN

Činoherní scéna

14. st	19.00	Škola základ života	
24. čt	18.00	Škola základ života	
34. pá	19.00	Donaha!	
44. so	14.00	Donaha!	
44. so	19.00	Donaha!	
74. út	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
84. st	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
94. čt	19.00	Podivný případ se psem	
104. pá	19.00	Podivný případ se psem	
114. so	19.00	Brouk v hlavě	
124. ne	18.00	Brouk v hlavě	
134. po	19.00	Těžká Barbora	A1
144. út	19.00	Těžká Barbora	A2
154. st	19.00	Strýček Váňa	
164. čt	19.00	Mrtvé duše	AB4
174. pá	19.00	Mrtvé duše	
184. so	19.00	Jméno	A6
194. ne	19.00	Jméno	D
204. po	19.00	Jméno	AB1
214. út	19.00	Princ Homburský	C2
224. st	17.00	ELPIS 20	
234. čt	19.00	Skleněný pokoj	A4
244. pá	19.00	Skleněný pokoj	A5
254. so	18.00	Skleněný pokoj	
264. ne	19.00	Jméno	E7
274. po	18.00	Jméno	SP
284. út	19.00	Jméno	AB2
294. st	19.00	Dokonalá svatba	
304. čt	19.00	Skleněný pokoj	C4

Hudební scéna

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

14. st	18.00	Johnny Blue	SP
24. čt	19.00	Johnny Blue	A4/AB4
34. pá	19.00	Johnny Blue	C5/E5
44. so	19.00	Johnny Blue	A6/AB6
74. út	19.00	Johnny Blue	C2/E2
84. st	19.00	Johnny Blue	A3/AB3
94. čt	19.00	Johnny Blue	C4
104. pá	19.00	Johnny Blue	
114. so	14.00	Johnny Blue	
114. so	19.00	Johnny Blue	
124. ne	18.00	Johnny Blue	
154. st	19.00	Flashdance	
164. čt	18.00	Flashdance	PPP/P18
174. pá	18.00	Flashdance	PP1

194. ne	19.00	Benátský kupec	
204. po	19.00	Benátský kupec	
234. čt	19.00	DUCH	
244. pá	19.00	DUCH	zadáno
254. so	14.00	DUCH	
254. so	19.00	DUCH	
264. ne	14.00	DUCH	
264. ne	19.00	DUCH	
274. po	19.00	DUCH	
284. út	18.00	DUCH	

Anton Pavlovič Čechov:

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve věře v profesorovy schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít... Inu, soubor vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák, Miroslava Kolářová, Eva Jelínková, Patrik Bořecký a Jaroslav Záděra.

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pout' zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britkým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství;

napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor. Za svůj strhující herecký výkon získal představitel hlavní role Michal Isteník nominaci na Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jana Musilová, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

Simon Mawer:

SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásné čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejprestižnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvčným lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stává *Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...*“

Mawerův román uvedlo Městské divadlo Brno za přítomnosti autora na jevišti Činoherní scény ve světové premiéře v divadelní adaptaci Stanislava Moši.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Pavla Vitázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Jiří Mach, Radka Coufalová, Rastislav Gajdoš a další.

DOBŘÍ SPONZOR NEMUSÍ MÍT LOGO NA KAŽDÉM ROHU, MĚLO BY SE VŠAK O NĚM VĚDĚT

Sehnat peníze není nikdy jednoduchá věc. Skoro pro nikoho. A když se jedná o prostředky formou sponzorské výpomoci například na kulturu, pak je to většinou hodně složité. Ovšem řada oblastí se bez dotací či štědrosti dárců jednoduše neobejde, a tak je zapotřebí se čas od času spojit s lidmi, kteří umí takové sponzory najít, dokážou s nimi jednat a jsou schopni zařídit, aby sponzorství nebylo jen o darování a užívání, ale především o spolupráci, která je nakonec důstojná a prospěšná pro obě strany. O diplomacii takových jednání, o navazování vztahů, o práci, která vede k úspěchu, i o množství hodin, které nakonec nevedly nikam třeba i kvůli lidské hlouposti, o tom všem a mnoha dalších zákoutích agenturní práce dokáže vyprávět Juraj Groch, nositel Křídel v kategorii Osobnost sezóny Městského divadla Brno. Ocenění se mu dostalo právě za dlouhodobou spolupráci s naší scénou, které přináší tolik potřebnou sponzorskou podporu.

„Jen abych to uvedl na pravou míru. Peníze či řekněme sponzorské partnerství se opravdu dojednává často dost složitě a obtížně. Ovšem když je to práce pro tak úspěšný kolektiv, jakým Městské divadlo v Brně je, pak je to o dost jednodušší. Věhlas této scény doma i za hranicemi je dost dobře známý a to přece jen pootevřít dveře poněkud lehčeji. Na druhé straně je však fakt, že mimo divadelní kumšt, který je jistě určující, k tomu úspěchu divadlu jistým způsobem zřejmě pomáhají právě i ti partneři. Takže jde vlastně o spojité nádoby,“ zamyslel se nad svou činností šéf agentury, který má za sebou práci bez nadsázky celosvětového významu. Zřejmě jen málokdo v Brně tušil, že je to právě brněnská agentura APC, která organizovala a zajišťovala hned čtyři olympijské hry a dokonce dvanáct paralympiád.

Jak jste se dostal ke spolupráci právě s Městským divadlem Brno?

OSOBNOST

Juraj GROCH

Je to vždy hodně o osobních kontaktech. A ani v tomto případě tomu nebylo jinak. Se Standou Mošou jsem se seznámil již v době, kdy do Brna přišel. Měl smělé plány. Snil o rekonstrukci tehdejší scény a o vybudování nového divadla. Někdy jsem ty nápady považoval až za příliš fantastické. Myslím, že jsem ho občas označil i za blázna. Ale nakonec se ukázalo, že do cíle vždy došel. A to bohužel i v neustálém zlepšování golfové hry, které já jsem také dost propadl, a vím, že ho už nikdy nedoženu. Je jednoduše lepší (*smích*). Ovšem ta obrovská práce nemohla a taky neskončila jen vybudováním skvělých scén. Zřejmě ještě mnohem obdivuhodnější je fakt, že scény MdB dokáží pod Standovým vedením už řadu let zaplňovat a vyprodávat sedadla. A to je myslím ten největší kumšt. Nežijeme v mnohamilionové metropoli, kde mohou nastudovat kasovní kus a pak ho jako jediný dávat celý rok. Jsme v podstatě na maloměstě, kde se divákům vychází vstříc častými premiérami i různorodostí žánrů. A to je opravdu umění,

před kterým se musí smeknout. Už jsem viděl hodně projektů, které zkrachovaly právě proto, že neměly dost diváků. Městské divadlo však není naší jedinou aktivitou v Brně. Spolupracujeme například s Moravskou galerií, kterou já беру za brněnskou, ať je zřizovatelem kdokoli, spolupracujeme s Domem umění, ve spolupráci s Jefem Kratochvilem jsme vydali knížku *Za zrcadlem*, která mapuje výtvarníky spojené s Brnem, začínáme pracovat na další publikaci o Divadle na provázku, jež by měla mapovat především šedesátá a sedmdesátá léta této scény, která představovala ve své době naprosto ojedinělý fenomén. I zde vycházíme ze spolupráce s Jefem, jehož fotoarchiv je nenahraditelný. V plánu máme i další projekty.

Je situace v hledání sponzorů složitější, než to bylo dřív?

Jednoznačně ano. Je to dáno nejen ekonomickou situací, ale firmy jsou opatrnější ve vydávání finančních prostředků a vůči nepřehlednému a taky zbytečnému množství nadací. A navíc této oblasti zákony nenahrávají. Například na Slovensku je dvouprocentní odpis daní pro toho, kdo investuje darem nějaké peníze, v České republice je tato možnost bohužel daleko složitější. Ale naštěstí je pořád ještě dost těch, kteří dokážou rozeznat dobrou věc a také ji podporovat. A i když to možná tak nevypadá, i tato oblast spolupráce, zjednodušeně sponzoring, má v našich podmínkách hodně co zlepšovat. Pro příklad – dejme tomu NHL. Led je bílý bez reklam. Ale každý, kdo to má vědět, ví, kdo je hlavním sponzorem tohoto hokeje. Prostě je to mnohem sofistikovanější činnost, ke které se snad jednou dostaneme také. Ale to musí samozřejmě zmizet či alespoň částečně zmizet neprofesionalita mnohých subjektů, musí zmizet obohacování či přímo účelové zakládání agentur, které svého postavení zneužívají a podobně. Je to běh na dlouhou trať.

Lze vůbec takového stavu dosáhnout?

Lze. Když zrušíme, anebo alespoň omezíme cosi, čemu já říkám česká cesta. Tedy když přestaneme vymýšlet postupy, které jsou už

mnohokrát odzkoušené a prověřené jinde v domnění, že my přece dokážeme vytvořit něco mnohem lepšího, něco, z čeho padne celý svět na zadek. Nepadne. A nevymyslíme. Ať jsme dělali jakýkoli velký projekt, například olympiády, vždy jsem se řídl tím, co už někdo vyzkoušel. Uvedu příklad právě z olympiády. Než jsme se do jejího organizování pustili, zajel jsem na dva týdny na školení na marketing do sídla mezinárodního olympijského výboru. Na základě toho, co jsem se tam naučil, jsme pak postavili olympijský projekt, ve kterém jsme zvedli příjem od sponzorů z dosavadních 3,8 milionů korun na 150 milionů. Podobně jsme postupovali při organizování paralympiád, kde si ještě víc než ekonomických úspěchů považuji toho, že jsme dokázali vůbec široké veřejnosti představit, co to je paralympiáda. Vždyť podle průzkumů si v 90. letech mnoho lidí myslelo, že fyzický handicap je nakažlivý. A jsem přesvědčen, že tu českou cestu se slepou ulicí bychom třeba v Brně neměli zkoušet třeba ani v hledání východiska problému, jakým je využití brněnského výstaviště. I v této oblasti existují zahraniční příklady. Nejsme prvním městem na světě, které se s podobným problémem setkalo. Tak proč se nepodívat kousek jinam. Bylo by to zcela jistě levnější a určitě efektivnější s vidinou výsledku, který bude vždycky lepší, než postupovat způsobem pokusu a omylu. Ten areál si to rozhodně nezaslouží.

Golfové kvality Stanislava Moší jste už ohodnotil. A co kvality divadla? Chodíte vůbec na představení?

Ne všechno, co se v divadle hraje, se mně líbí. Ale to ani nemusí. Z repertoáru si vybírám. Chodím tehdy, když mám čas, a ten se vždy nedostává. Takže jsem ani neviděl všechno, co jsem vidět chtěl. Ovšem jsou představení, která si nikdy ujít nenechám, a už dopředu se těším, jak dopadnou. Naposledy to byl *Skleněný pokoj*. A to jsem se nezklamal.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jef Kratochvíl*

Foto: David Židlický

VÝSTAVA O VILE TUGENDHAT V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

V horní části foyer Činoherní scény Městského divadla Brno lze v současnosti zhlédnout výstavu o vile Tugendhat. Byla instalována u příležitosti premiéry inscenace *Skleněný pokoj*, která proběhla v Městském divadle Brno 7. a 8. února 2015. Výstavu připravilo Studijní a dokumentační centrum vily Tugendhat ve spolupráci s brněnským grafickým studiem Atelier Židlický u příležitosti znovuotevření vily po dvouleté památkové obnově a restauraci, která proběhla v letech 2010–2012.

Výstava přibližuje historii jediné památky moderní architektury v České republice zapsané na seznamu UNESCO, a to od jejího vzniku až po současnost. Primárně vznikla pro zahraniční publikum a poprvé byla prezentována v rámci doprovodného programu mezinárodní konference „Mies here and there“ v lednu 2012 v Chicagu. Poté s velkým úspěchem a ohlasem proběhla v Královském institutu Britských architektů RIBA v Londýně, v Českém národním domě v New Yorku, v Helsinkách, dále pak v Utrechtu, Amsterdamu a Rotterdamu, v Rennes a ve Stuttgartu. V české mutaci proběhla výstava poprvé v loňském roce v městském muzeu v Bratislavě. V prostorách Městského divadla Brno jde vlastně o brněnskou „předpremiéru“, neboť Brňanům se výstava oficiálně představí zanedlouho v Křížové chodbě Nové radnice.

Prostřednictvím ucelených tematických okruhů se mohou diváci slovem i obrazem seznámit s vilou, kterou si dali postavit manželé Greta a Fritz Tugendhatovi, oba brněnští rodáci pocházející z německých židovských rodin textilních průmyslníků a obchodníků. Německý architekt Ludwig Mies van der Rohe jim navrhl v letech 1928–1930 dům, který později proslul jako unikátní umělecké dílo. Výstava podrobně mapuje ale i pozdější osudy stavby. Její majitelé ji museli opustit už v roce 1938. Poválečné osudy domu pak jako by kopírovaly osud celého Československa, a to až po jeho rozdělení, které bylo dohodnuto v létě 1992 právě ve vile Tugendhat.

Vila Tugendhat je otevřena celoročně jako instalovaná památka moderní architektury. Konají se zde i koncerty, filmové projekce, přednášky a workshopy. Vila Tugendhat je zakládajícím členem celosvětové nadace ICONIC HOUSES sdružující výjimečné obytné stavby světové architektury 20. století, které jsou přístupné veřejnosti.

Dagmar Černoušková
Studijní a dokumentační centrum vila Tugendhat
www.tugendhat.eu
www.iconichouses.org

ČERT TĚ VEM

Mikoláš TYČ

Narodil se v Rokycanech, vyrůstal v Praze, ale v posledních letech bývá jméno mladého režiséra Mikoláše Tyče stále více spojováno s Brnem. Pro Městské divadlo Brno připravil úspěšný *Podivný případ se psem* a před koncem loňského roku Kleistovo drama *Princ Homburský*. A v dohledné době o něm rozhodně zase ještě uslyšíme.

Princ Homburský je charakterizován jako romantické drama cti, příběh hrdinství a lásky. Nosí se vůbec v současnosti takové věci?

Rozhodně ano. Může se zdát, že na takové hodnoty není dnes čas a prostor, ale podle mne jde o základní pilíře společnosti v každé době. A je o to příjemnější, vzácnější a důležitější, když potkáte někoho, kdo je jakoby mimochodem naplňuje a žije podle nich.

Hru Heinricha von Kleista jste si vybral sám, nebo vás z divadla již oslovili s konkrétním titulem?

Měl jsem seznam několika titulů, které bych rád režiroval a které jsem nabídl panu řediteli k výběru. Společně jsme se dohodli právě na *Princi Homburském*. A na základě naší domluvy jsme se potom obrátili na Václava Cejпка, aby text znovu přeložil.

Proč?

Čest a hrdinství, to samy o sobě už pro někoho mohou být termíny vzdálenější. Pokud by navíc vznikl problém se k tématu prokousávat jazykem, byť nádherným, mohlo by to bránit přijetí inscenace. Představoval jsem si čistou scénografii a jasné, elegantní linie kostýmů, a proto jsem chtěl, aby této koncepci odpovídal i jazyk. Aby byl současný, věcný, aby nekladl překážky a aby jím mohli herci suverénně vládnout. Pan Cejpek byl neuvěřitelně důsledný, vždy nabízel několik variant a společně jsme, i s dramaturgem Honzou Šotkovským, hledali, které vyznění by bylo nejlepší. Což je

mimořádná a ojedinělá výhoda toho, když překlad vzniká skutečně pro konkrétní inscenaci, z toho mám velkou radost.

Interpretace Prince Homburského se v dějinách dost lišila. Jedni ji odmítali jako selhání vojáka prosícího o milost, později byla uváděna naopak jako oslava pruského vojevůdce... Stala se dokonce oficiálním dramatem nacistického režimu. Jaký je „vás“ Princ Homburský?

Celou hru rámuje na začátku a na konci snová scéna. K náměsíčnému princovi v noční zahradě přichází průvod ze zámku v čele s kurfiřtem. Ten využije situace a trošku si s princem „pohraje“. Když se princ probudí, je zase sám, tuší však v podvědomí, že se něco stalo, i když neví co. Jen má od toho okamžiku pocit, jako by našel tajemství života, jako by objevil něco, co ho vede dál, přestože nejde o nic hmatatelného, o nic, co by dokázal popsat – viděl dívku a sní o ní. Poté, co pochopí, že tou jeho dívkou je Natálie, dcera kurfiřta, nesmírně ho to osvobozuje a pozná důležitost citu, lásky. Poruší sice spoustu vojenských pravidel a je

nečekaně odsouzen na smrt, současně pak ale před kurfiřta a ostatní svým jednáním staví otázku: Co je tedy v životě určující? Pořádek, absolutní poslušnost, nebo čest a odvaha? Kdo projde takhle kritickým životním okamžikem, musí se najednou postavit ke svému životu nově, jinak a odpovědněji. Emocionalita a mystičnost v celém příběhu *Prince Homburského* hrají velmi důležitou roli.

Vám je bližší cit, nebo pořádek?

Jednoznačně cit.

Ve srovnání s Podivným případem je Princ Homburský na druhé straně spektra – příběh ze současnosti kontra historické drama. Co je vám jako režisérovi bližší, nebo vám na tom nezáleží?

Jedno mi to není, obě hry jsou úplně jiné, ale z určitého úhlu mi to jedno vlastně je (*smích*). Jako režisér se vždycky snažím především najít silný příběh, protože mi na divadle přijde ze všeho nejdůležitější prostřednictvím příběhu nabídnout obohacení a osvobození od všednodenní reality komukoliv, kdo ho chce divadelně prožít. Zrežirovat každou hru tak, abych

Čest a hrdinství – to samy o sobě už pro někoho mohou být termíny vzdálenější.

Na zkušence s dramaturgem Janem Šotkovským

ji předložil divákům jako současný a smysluplný příběh, to je pro mne největší radost. *Podivný případ se psem* i *Princ Homburský* jsou velmi silné příběhy, v obojím se hlavního hrdinu snažím představit v tom nejlepší světě hercům i divákům, ale zároveň neskrývat i jeho špatné vlastnosti. Svět a postavy v něm nejsou černobílé.

Jak vy řešíte mezní situace? Nebo se snažíte do nich nedostát?

Snažím se jim předcházet. Moc jsem jich v životě sice neprožil, ale nemám vypjaté situace moc rád. Je to vždycky trochu nebezpečná zkušenost.

Mimořádně, a jste romantik?

Určitě.

Jak se to projevuje?

Věřím v čest, hrdinství, v lásku a mám pocit, že žádné romantické gesto nebude nikdy marné.

Princ Homburský je vaší druhou prací pro Městské divadlo Brno. Jak se vám se zdejší souborem pracuje?

Mimořádně dobře, nemůžu si to vynachválit. Herecký soubor je neuvěřitelně pečlivý, soustředěný, pracovitý, každá složka v zázemí –

od rekvizitářek přes inspicienta až po zvukaře a osvětlovače – má chuť se podílet na výsledku. A to je velká vzácnost, které si strašně vážím, protože to bohužel všude nebývá zvykem. Úžasná je mnohostrannost některých lidí v souboru. S Lukášem Janotou, který hraje prince Homburského, jsem spolupracoval jako se skladatelem na *Podivném případě se psem* a tady jsem ho režíroval jako herce. Takže najednou je to úplně jiné setkání, ale neméně podnětné a příjemné.

A rysuje se už další spolupráce? Co máte před sebou?

Komedii *Splašené nůžky*, na kterou se strašně těším. Bude to divoká jízda, protože to je inscenace, do níž zasahují diváci, ale především jde o výborně napsanou komedii a s těmi herci, které Městské divadlo má, to bude doufám skvělé zkoušení a věřím, že snad i dobrá inscenace. Zkoušet začneme před prázdninami, půjde o první premiéru příští sezóny.

Nedávno jste se stal uměleckým šéfem brněnského Burantheatru, jak se vám líbí v moravské metropoli?

Musím přiznat, že jsem si Brno dost zamíloval, jezdím sem moc rád. Baví mne atmosféra města, baví mne objevovat nová místa a nové kavárny, líbí se mi kulturní povědomí, které tu panuje, líbí se mi naturel lidí. Když sem přijíždím, ještě se mi nestalo, že bych měl špatnou náladu.

Už jste přebral i něco z brněňštiny nebo dokonce z hanteců?

Mám nějakou slabost na výraz „aji“. To mne moc baví, už jsem to aji zapojil do svého běžného slovníku (*smích*).

Máte krásné, ale poněkud neobvyklé křestní jméno – Mikoláš. Někáká rodinná tradice?

Samozřejmě že mi ho vybrali rodiče. A protože sestru pojmenovali Alexandra, je v tom patrně vančurovské okouzlení, což mne těší.

*Text: Jiřina Veselá,
foto: jeř Kratochvíl*

SEZÓNŇÍ PŘEDPLATNÉ

Stejně jako v předchozích letech pro vás Městské divadlo Brno opět pečlivě vybralo pestrou škálu zajímavých inscenací, které vám představíme v průběhu divadelní sezóny 2015/2016. Sezónní abonmá, jež tentokrát zahrnuje osm titulů – čtyři činoherní a čtyři muzikálové, vám poskytne komfort „vlastnit“ své sedadlo, být součástí života a dění přední brněnské scény, dostávat zajímavé slevové nabídky; každý měsíc najdete ve své schránce náš časopis Dokořán; jako náš abonent obdržíte při koupi také divadelní kalendář, který vás bude provázet celou sezónou; a koupě předplatného je pro vás v neposlední řadě výhodná i finančně, vždyť oproti přímému nákupu na pokladně ušetříte téměř 1.000,- Kč!

Činoherní scéna

Paul Pörtner

SPLAŠENÉ NŮŽKY

detektivní komedie o několika koncích

Hra německy píšícího autora Paula Pörtnera pochází z 60. let a je oblíbeným kusem řady divadelních scén. Její původní provedení se v Bostonu hrálo přes dvacet let. Jedná se o originální šílenou detektivní komedii, která umožňuje divákům zasahovat do děje a rozhodovat o dalším průběhu příběhu. Hra dokonale mísí napětí a zábavu a nabízí divákovi neopakovatelný zážitek, neboť publikum se stává přímým svědkem vraždy, o níž musí následně vypovídat a nakonec i usvědčit vraha. Děj se odehrává v kadeřnickém salónu „Splašené nůžky“, kam za poněkud osobitým personálem přicházejí náhodní i stálí zákazníci, aby se nechali ostříhat, ale zároveň i pobavit. Atmosféra se mění, když piano v prvním patře přestane hrát a je spáchán zločin...

Režie: Mikoláš Tyc

Hudební scéna

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman,
Patricia Knop, Gale Edwards

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

mysteriózní muzikál

Představovat muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera již není nutné ani našim divákům. Vždyť značnou řádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od nové

sezóny bude náš repertoár tedy zdobit další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Whistle Down the Wind* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže a ovlivněny příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem může hledat policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je splétán nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představivost střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Činoherní scéna

William Shakespeare

KRÁL LEAR

tragédie pošestilosti

v titulní roli Boleslav Polívka

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Kordélii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltskou pověst pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s *Hamletem* pokládána za vrchol Shake-

spearova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. V samém srdci tohoto dramatu lidského údělu je veliký obraz poutníka a cesty. Vyhnáný král putuje z paláce do pusté přírody, od pýchy k pokoře, od panovačné a autoritářské sebeštrédnosti k soucitu a odpuštění, od královské koruny ze zlata, symbolu slávy, bohatství a moci, k věnečku z plevele a polního kvítí, od samolibého rozumu k šlénství jako paradoxnímu zdroji poznání o neuchopitelném smyslu všeho pozemského úsilí, o skrytém významu všeho pozemského bytí. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. V titulní roli se vám představí Boleslav Polívka.

Režie: Stanislav Moša

Činoherní scéna

Andreas Sauter, Bernhard Studlar

ČERVENÉ KOMETY

crazy vánoční komedie

Sestry Lili a Bibi Krollovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šlénství i zuřivého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lili zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nevhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich domácností navíc vtrhnou Liliini a Bibiini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen maminčin mazlíček, obtloustlý kocour Leopold, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! V únosu má ke všemu prsty svérázný postrach okolí, tajemná banda zvaná „Červené komety“, která se rozhodla v čase Vánoc bohatým brát a chudým dávat... Jestli se Krollovým navzdory všemu skutečně podaří strávit „normální“ Vánoce, na to už najdete odpověď v brilantní bláznivé komedii renomovaných současných rakouských dramatiků (za svou hru *A. je někdo jiný* získali v roce 2000 prestižní Kleisovu cenu). *Červené komety*, jedna z nejlepších německojazyčných komedií současnosti, bude v Městském divadle uvedena v české premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Hudební scéna

Xavier Naidoo, Markus Heitz,
Michael Herberger, James Krüss

PRODANÝ SMÍCH

magický muzikál

Státní divadlo v německém Darmstadtu uvedlo 17. listopadu 2013 v režii Stanislava Moši světovou premiéru muzikálu *Timm Thaler*. Dílo vzniklo na motivy stejnojmenného románu Jamese Krüsse, který vyšel i v českém jazyce pod názvem *Ukradený smích*. Malý chlapec Timm Thaller (Tolar), který je známý pro svůj typický křehký, osvěžující, šťastný dětský smích, učiní v existenční nouzi nešťastnou dohodu s baronem Lefuetem (ďáblem), kterému prodá svůj smích a získá tak možnost vyhrát každou sázku. Timm se rychle stane nejbohatším člověkem na světě, avšak šťastný není. Schází mu právě jeho smích. Rozhodne se tedy získat ho zpátky... Následuje dobrodružná cesta, plná nástrah, zrad, úskalí, přátelských pomoci, neochvějně lásky i konečného vítězství brilantní inteligence. Příběh získal v západní Evropě mimořádnou popularitu i na základě televizního seriálu, který byl natočen televizní společností ZDF v roce 1979. Hudební skladatel Xavier Naidoo je dnes jedním z nejpobulárnějších německých muzikantů. Skutečnost, že byl Stanislav Moša osloven, aby se svým týmem – dirigent Dan Kalousek a choreografka Aneta Majerová – zrealizoval světovou premiéru tohoto díla, (obdobně jako to bylo s muzikálem *Papežka*), svědčí o evropském věhlasu jeho práce i o úctě, které se těší práce jeho kolegů. Inscenace bude představena našemu obcenstvu v české premiéře a zároveň jako prvé uvedení po premiéře světové.

Režie: Stanislav Moša

Činoherní scéna

Alan Ayckbourn

MALÝ RODINNÝ PODNIK

hořké drama

Drama Alana Ayckbourn mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejpobulárnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dy-

namická ostrá komedie *Malý rodinný podnik* se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctná a spořádaná rodina je plná zlodějí a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá i fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hudební scéna

Peter Stone, Maury Yeston

TITANIC

osudový muzikál

V roce 1997 měl na Broadwayi premiéru muzikál inspirovaný osudem nejslavnější námořní katastrofy všech dob. Muzikálový titul *Titanic* vyhrál pět Cen Tony, včetně té za nejlepší muzikál! Jeho první uvedení zaznamenalo přes osm set repríz a zatím byl přeložen do šesti jazyků. Autoři vypovídají o tom, co dvacáté století lidstvu přineslo v oblasti technického pokroku, který je zde konfrontován s velkými třídními rozdíly společnosti i se soukromými životy každého konkrétního jednotlivce. Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zasíťujícího tématu údajně nepoptitelné lodi osudy skutečných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem, hlídkujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávě-

ním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetánku, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme. Muzikál uvedeme v české premiéře!

Režie: Stanislav Moša

Hudební scéna

László Tolcsvay, Péter Müller,

Péter Müller Sziámi

EVANGELIUM PODLE MARIE

rocková opera

Známy příběh o narození, životě i smrti Ježíše Krista vypráví tato maďarská rocková opera z roku 1991 neobyčejným pohledem. V centru veškerého dění zde stojí Marie, Ježíšova matka. Tématem se tak stává její osobní bolest a utrpení z těžkého údělu, kterým je její syn pověřen, ale také nekoněčná mateřská láska a oddanost. V roce 1992 bylo dílo uvedeno na Nové scéně v Bratislavě v režii Josefa Bednárika, kde zaznamenalo fenomenální úspěch dvě stě padesáti repríz, a inscenace tak stála na počátku slavné muzikálové éry v Československu. Od té doby se *Evangelium podle Marie*, které vedle nesmrtelného příběhu nabízí i krásné melodie, hrálo v Německu, Švýcarsku, Rakousku, Itálii i na Islandu a nyní se tedy konečně dostává i na naši Hudební scénu.

Režie: Stanislav Slovák

Objednávky na Sezónní předplatné 2015/2016 přijímá komerční oddělení divadla,
Lidická 12, 602 00 Brno, tel.: 533 316 352.
email: komercni@mdb.cz.

Cena Sezónního abonmá: 3.200,- Kč;
pro důchodce, studenty a držitele průkazů
ZTP a ZTPP: 2.400,- Kč.

UPOZORNĚNÍ

Vážení stávající předplatitelé,
své abonmá si můžete obnovit pouze do
24. dubna 2015. Poté budou Vaše sedadla
uvolněna do prodeje dalším zájemcům.

2015/2016

BRNĚNSKÝ SVĚT ELFŮ A TROLLŮ NÁM NAVRACÍ CHUŤ FANTAZÍROVAT

Základem muzikálu *Let snů LILI* je vskutku nádherná, mnohdy až operně vzcná hudba Martina Lingnaua, skladatele divadelní, filmové i populární hudby. Zaujme už působivá předehra, stejně tak jako vytříbená hudební charakteristika jednotlivých postav (od kupletů po rockpopovou operu) i velkolepá ansámblová čísla. Hudební aranžmá Martina Wiesnera ve spojení s mohutným zvukem „velkého symfoňáku“ MdB v pečlivém nastudování Dana Kalouska a Františka Šterbáka přináší posluchačům až nečekaný hudební zážitek. Kdyby se udělovaly nějaké ceny za hudební muzikálový objev, Martin Lingnau by s *Lili* patřil k favoritům! Zásluhou překladu Petra Gazdíka se písně dobře poslouchají i v češtině. A že se v příběhu neztratí ani ti, jež jsou světem elfů a trollů prakticky nedotčení (tedy i já), je také zásluhou již zkušené dramaturgyně Kláry Latzkové.

Režisér Petr Gazdík se po superkalifradžilizistik-expijalidózní a super úspěšné *Mary Poppins* vrací k takzvanému rodinnému muzikálu, tedy k dílu, které je sice primárně určeno

dětem, ale zároveň není pouhou pohádkou, na kterou by rodiče své ratolesti jen doprovázeli. Ostatně, s těmito produkcemi má brněnské „Městské“ bohaté zkušenosti, vzpomeňme jen na *Josefa, Olivera!, Zahrádu divů* či původní, a opět velmi populární, *Sněhurku*. Režisér Gazdík zde uplatňuje podobné principy jako v *Mary Poppins* a sází nejen na dětskou obrazotvornost a občasný dospělácký dvojsmysl, ale zejména na skvělou divadelní podívanou. Příběh rámuje efektními jevištními proměnami, kouzly a světelnými efekty. V tom mu zdatně pomáhá jak vynikající scénograf David Benson, tak kostýmní návrhářka Veronika Hindle a „světelní a projekční mágové“ David Kachlíř, Petr Hloušek a Dalibor Černák. Výsledkem je pohádková imaginace, která zkrátka bere dech. Ocitáme se v barevném světě, vizuálně zcela odlišném od toho našeho, ale přece jen člověčím, protože jej stvořili lidé. A příběh? Ten je vlastně docela prostý, i když brilantně vystavěný. Současné děti určitě pobaví, dospělé možná donutí k zamyslení.

V titulní roli jsem viděl třináctiletou Pamelu Soukupovou, která roli nastudovala jako takzvaně understudy. Po premiéře se mluvilo zejména o excelentním výkonu alternující Natalie Grossové, ale ani „třetí“ alternace Lili není rozhodně špatná. K zajímavostem jistě patří, že všechny tři představitelky této role (Grossová, Fialová, Soukupová) vystupují v trochu odlišném civilním kostýmu, zkrátka tak, aby se cítily přirozeně a dobře. V jejich doslova ideální kouzelnou babičku se proměňuje Jana Gazdíková, lepší by snad z českých hereček už mohla být jen excentrická Květa Fialová, která ovšem netuším, jak zpívá... V dvojroli rodičů a později vládců

elfů Oberona a Titánie zazářili přední muzikáloví herci Igor Ondříček a Jana Musilová, oba přesní ve výrazu rozhádaných rodičů i královského páru, jistí herecky i pěvecky. Hvězdou večera se pak stal Jan Apolenář coby pomstychtivý, až směšně rasistický Fúrius. Ve větší muzikálové roli jsem jej delší čas neviděl, a proto potěšilo, že hraje stále se stejným entuziasmem jako v dobách *Snů svato-*

jánských nocí a *Draculy*. Je jednou z nemnoha figur, která dokáže zcela ovládnout jeviště a podmanit si diváka už během prvního výstupu. Takové herce a pěvce je radost sledovat! V úloze Fúriusova zdatného pomocníka a špióna Netopyruse pěvecky zazářil Jiří Mach, ve vděčné postavě zdánlivě přihlouplého trolla Nemotoruse diváci fandili roztomile nešikovnému Lukášovi Janotovi. A pak je tu řada muzikálních dětí, z nichž bych rád jmenoval alespoň Dominiku M. Elischerovou, Tomáše Guta a Kateřinu Kolčavovou.

Let snů LILI končí podobně jako již zmíněná *Mary Poppins*. Pokud jste ještě neztratili fantazii, nejste v dnešním uspěchaném a mnohdy falešně přemotivovaném světě ztraceni, udělejte si čas a na dvě a půl hodiny se zasněte. Nová brněnská inscenace, plná okouzlující hudby a magických efektů, za to rozhodně stojí.

Vítězslav Sladký,

www.musical-opereta.cz, 28. 1. 2015

VÝLET MEZI ELFY A TROLLY

Muzikál pro dětské publikum je poměrně specifický žánr, který je ovšem v kolébkách muzikálu na Broadwayi či West Endu cíleně rozvíjen. Show pro celou rodinu sklízí úspěchy, navíc si divadla vychovávají budoucí diváky. V českých poměrech lze nějakou kontinuální práci s dět-

ským divákem v rámci muzikálových produkcí nalézt v podstatě jen v Městském divadle Brno. Na Hudební scéně se pravidelně objevují světové hity (*Mary Poppins*, *Kráska a zvíře*), ale i novinky z vlastní dílny (*Zahrada divů*, *Sněhurka a sedm trpaslíků*).

Let snů LILI patří do té kategorie příběhů, ve kterých se dětský hrdina dostává do říše fantazie, kde je zavlečen do tamních problémů, skrze jejichž řešení poznává sám sebe. Asi nejznámějším zástupcem této kategorie je *Nekonečný příběh*, variací ale existuje asi nesčetně. Třináctiletá Lili má problémy s neustále se hádajícími rodiči, spolužáci ve škole se jí posmívají, protože je stále přitahována magickým světem elfů, o kterém tak ráda vypráví její babička Amyra. Právě do tohoto fantaskního světa se Lili jednoho večera dostane, pochopitelně zrovna v okamžiku, kdy se schyluje k roztržce mezi elfy a trolly.

Děj muzikálu je nekomplikovaný a nemá žádné výraznější odbočky ani vedlejší dějové linie. Cílem je přesvědčit Lili, aby uvěřila ve vlastní fantazii, protože jenom tak může zajistit, aby elfí říše nezanikla. Oblíbený pohádkový konflikt dobra a zla je ovšem výrazně oslaben. „Zlo“ totiž reprezentuje vůdce trollů Fúrius, který je však spíše směšnou postavíčkou. Jeho nenávisť k elfům je totiž jen kom-

plexem z křídel, která mu byla přiřarována jednou z dcer elfího krále Oberona. Mnohem důležitější než vnějšíkové spory dvou národů tu je vnitřní konflikt, který se odehrává v nitru hlavní hrdinky, která se musí naučit, jak zapojit do života vlastní fantazii a hýčkat své sny. Libreto obsahuje místy velmi vtipné dialogy s několika současnými narážkami (Justin Bieber), ale i citacemi Shakespeara (*Hamlet* a především *Sen noci svatojánské*, dle jehož postav se jmenuje královský elfí pár).

Co se týče hudební stránky, je *Let snů LILI* podarěným dílem. Oproti třeba *Mary Poppins* nejsou jednotlivé skladby samostatně stojícími hity, hudba je tu epičtější. Hlavně ouvertura, ale i některé další skladby dají vzpomenout na monumentální soundtrack k filmové trilogii *Pán prstenů*, jehož autorem je Howard Shore. Pokud v něčem nový muzikálový počin Městského divadla Brno jasně boduje, tak je to výprava, jež je vynalézavá a krásně barevná, dobře evokuje fantaskní svět. Tvůrci si vyhráli s light designem a scénickými projekcemi. Kostýmy Veroniky Hindle si vtipně půjčují motivy z dalších fantasy děl – například vizáž Oberona je jasný odkaz k elfům z *Pána prstenů*, zlatými vlasy asociuje Legolase. Výborně v kombinaci s nasvícením vypadají i entové. Postavy Oberona a Titánie, respektive Roberta a Tanji, jsou ztvárněny stejným párem herců (Igor Ondříček a Jana Musilová) a nejlépe ukazují, že náš svět není od toho elfího příliš vzdálen. Manželé tak třeba v obou světech vedou úplně stejnou hádku.

Nejzábavnějšími postavkami příběhu jsou záporáci Fúrius (Lukáš Vlček) a Netopýrus (Jiří Mach). Především Vlček si kreaci trollího vůdce vysloveně užívá, když k tomu připojíme bezchybný zpěv, máme z toho nejlepší výkon večera.

Pamela Soukupová působila v úloze Lili (v programu je uváděna jako understudy) herecky velmi přirozeně, dobře pointovala dialogy a řeč těla dokázala zdůraznit umanutost své postavy.

Let snů LILI je inscenace, která vhodně doplňuje nabídku dětských muzikálů v Brně. To ale nijak nezpochybňuje, že si v něm na své přijdou i dospělí. Vzhledem k současné popularitě fantasy žánru (*Hobit* Petera Jacksona nebo seriál *Hra o trůny*) je nasazení tohoto titulu na repertoár chytrým tahem.

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz, 25. 1. 2015

TĚŽKÁ BARBORA ČILI O KLASICE

Hudební produkci Městského divadla v Brně netvoří jenom opulentní muzikály. Pendantem velkoprodukčních titulů se nyní stala *Těžká Barbora* z dílny Werich, Voskovec a Ježek – předposlední titul Osvobozeného divadla z roku 1937, než mu léta následujícího byla odebraná koncese a de facto zaniklo. Dnešním divákům ji na komorní Činoherní scéně Městského divadla Brno představil režisér Stano Slovák se svým týmem.

Těžká Barbora je hrou naplno reflektující nástup fašismu a jeho bezohlednost. Rádo se o ní zároveň tvrdí, že má obecně platná poselství. V Brně ji tedy hrají spíše jako optimistickou komedii o tom, jak je nutné opečovávat eidamskou demokracii a dobré pořádky. A že se to dá dělat s humorem. Někomu to přijde s odkazem na iniciály V+W dost, jinému málo. Těm druhým pocit prázdna jistě zalepí šlágry Jaroslava Ježka jako *Holduj tanci, pohybu, Vy nevíte, co je středověk* nebo *Sláva mu, on je pašák*. S nástrahami dobovosti a uměním V+W při předscénách se vyrovnali v brněnské inscenaci po svém. „Werichem“ se tady v rolích sebe sama a Prvního žoldnéře stal Michal Isteník a „Voskovec“, Jirkou a Druhým žoldnéřem Jiří Ressler. Oba inscenaci otevřou vlastní forbinou, v níž figurují sami za sebe, nesnaží se nijak kopírovat originál, ale naopak chtějí diváka navést na svůj druh humoru a lehoučké improvizace. To je myslím šťastný krok. Oběma se daří udržet zájem publika a člověk nemá pocit pouhého oprašování ctihodné klasiky.

Divákům tento vjem splní jednak výprava Jaroslava Milfajta, který stvořil ze světlého dřeva hravé kulisy připomínající dětskou stavebnici. Divácký komfort zesilují herecké výkony v očekávaných mantinelech parodovaných lidských typů, jako je nerozhodný starosta, slabošský hejtman, bodrý syrař, hubatá služka, ušlápnutý učitýlek. Prostě taková milá neútočící a neublížující rázovitost. Plejáda komediálních výkonů, které nabízí Zdeněk Junák jako starosta, Patrik Bořecký jako hejtman, Lucie Zedníčková jako jeho žena a Vojtěch Blahuta jako učitel nebo Ladislav Kolář jako zámecký pán, pak zůstává zcela v naznačených intencích.

K pozitivům Slovákovy uměřené a nikterak obrazoborecké inscenace patří vedle forbín Michala Isteníka a Jiřího Resslera ještě osvěžující pamětnický mix Ježkových hitů se živým orchestrem.

Luboš Mareček, Lidové noviny, 20. 1. 2015

PRINC HOMBURSKÝ V BRNĚ

Brněnská inscenace v Městském divadle, ve výborném překladu Václava Cejпка a Moniky Kučerové a v dramaturgii Jana Šotkovského, akcentovala rozpor mezi citem a ctí. Mezi mladickou vášní a láskou na jedné straně a vojenskou ctí a povinností na straně druhé. Ona juxtapozice najednou dává nahlédnout do hlubších rozměrů lidského chování, pokud je postaveno do reálného nebezpečí smrti. Je nutno přiznat, že až takto se na příběh nedíval ani sám dramatik s rozháranou duší. Byl to romantik inspirovaný antickými tragédiemi o cti a spravedlnosti. Ovšem později (a snad především po filmovém zpracování se slavným Gerardem Philipem v roli prince Homburského) se začíná toto drama hrát, hlavně ve Francii, ne až tak romanticky jako spíše existenciálně. Drama je dokonce srovnáváno s Camusovým *Outsiderem*. (U nás častěji překládán jako *Cizinec*.) Byť u Camuse

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaskrtnuté)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / *Mrtvé duše*

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / *DUCH*

Heinrich von Kleist / *Princ Homburský*

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / *Těžká Barbora*

M. Lingrau, J. van Dongen, K. van Dijk / *Let snů LILI*

Simon Maiver / *Skleněný pokoj*

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / *Jméno*

Stanislav Moša, Ralph Siegel / *Johnny Blue*

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

KŘÍDLA

Dennis Martin / *Óstrov pokladiú*
S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Čon / *Mendel*
aneb *Vzpouora hráškú*
Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie,
rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

hrdina ve vězení nakonec přijme rozsudek smrti a Kleistův princ se dočká osvobození.

Režisérem brněnské inscenace je Mikoláš Tyc. Jeho režie je moudrá, na první pohled velmi jednoduchá. Věří prostě síle textu a věří hercům. Nevíme, jak komplikovaná byla cesta hledání výkladu jednotlivých postav. Pro diváky je důležité, že všichni jednali přirozeně a uvěřitelně i v téměř nepřirozených dramatických situacích, které Kleist svým hrdinům nachystal. Pokud je tu zdůrazněno, že všichni hráli dobře, tak opravdu všichni. Ovšem o dvou rolích se zmínit je třeba. Je to jednak rázný jednající i váhající kurfiřt Viktora Skály a potom možná jedna z životních rolí Lukáše Janoty (titulní princ Homburský). Herec zvládl komplikované a mnoho-vrstevné jednání svého hrdiny tak sugestivně, až se divákům při jeho krea-cích tají dech.

Velmi dobře v inscenaci pracuje režisér se zvuky, ať už jde o dosti náročnou scénu průběhu bojů komentovanou veliteli vojsk s výbuchy bojové vřavy, nebo scénickou hudbu (Jiří Hájek) mezi jednotlivými obrazy. Postavy jsou oblečeny většinou v černém, skoro v civilu, se šňerovacími vysokými botami ze současnosti (kostýmy Barbara Wojtkowiak), v posledním obrazu je hlavní hrdina bezbranný a bos.

Kleistovo věčně sporné drama na Činoherní scéně Městského divadla Brno je bezesporu inscenačním počinem. Odvážným, objevným a zdařilým.

Peter Stolíčňý, www.i-divadlo.cz, 8. 11. 2014

DUCH V BRNĚ NENÍ JEN BREČÍCÍ LOVESTORY

V Městském divadle Brno ožila další filmová legenda. *Duch*, film, který v roce 1990 zaútočil na filmová plátna a získal hned dvě sošky Oscara, v roce 2012 to dopracoval z oblastního uvádění v Manchesteru až na West End.

Městské divadlo Brno si dalo s první muzikálovou premiérou letošní sezóny opravdu záležet. Sáhlo po nesmírně populárním titulu, jehož jméno už předurčuje úspěch. Vždyť když se řekne *Duch*, každému se ihned vybaví lovestory z 90. let, kdy duch Patricka Swayzeho (Sam) nebyl schopný opustit svoji snoubenku Demi Moore (Molly) a chtěl ji ochránit před svým „přítelem“ Tonym Goldwynem (Carl). Možná se vícero lidem vybaví ještě šílená vědma Oda Mae v osobitém podání Whoopi Goldberg (za roli dostala Oscara!). Jenže, jak se na divadle vypořádat se všemi filmovými pomůckami? Brněnská inscenace vsází na ryze divadelní provedení. Zatímco v Londýně a New Yorku celou scénu doplňovaly projekce na led obrazovkách, v Brně si vystačili s šikovností animátora Petra Hlouška a scénografickou koncepcí Christopa Weyerse. Celý muzikál vyžaduje náročné technické zázemí a důležitý je zejména timing. Vrcholem scénografického zpracování je pak scéna v metru nebo sražení Willieho autem. Důležitý je také light design, který dopadl na výbornou. Úžasný je zejména efekt laserového prstence, který prochází skrze publikum, které tak dostává možnost vyprovodit Sama na poslední cestu. Ale Sama vidíme také procházet jinými lidmi, dveřmi

nebo levitovat v metru. Důležité jsou také efekty stažení do pekla a vynášení do nebe, které působí poměrně přirozeně. Kostýmy Andrey Kučerové jsou současné a civilní. V případě Ody Mae pak ve správně černošském ethno stylu kříženém s cikánskými pozlátky. Povedený je i překlad Jiřího Joska. Neuchyluje se ke zbytečným popisnostem a vzosným rýmům. Skvělá je i hudba z pera Davea Stuarta a Glena Ballarda. Ačkoliv se jedná většinou o popové písničky, v původní orchestraci spíše elektronické, v MdB dostávají daleko klasičtější orchestrální podobu. Jednoduše řečeno, všechny moderní vychytávky včetně elektronických podkresů jsou v Brně ty tam. Jedinou výjimkou je píseň Ducha v metru, která by bez elektronické hudby nefungovala. Nechybí ani známá filmová *Unchained melody*, tentokrát zčásti parodující Elvise Presleyho, kterou představitel Sama doprovází na kytaru. Choreografickému ztvárnění Hany Kratochvilové se dá máloco vytknout. Vše poměrně dobře funguje. Choreografickým vrcholem je rozhodně číslo *Jsem za vodou*.

Výkonům vévodí černoška Oda Mae, všctkyne a spiritistka. Pokaždé, když se na jevišti objeví, strhne na sebe veškerou pozornost. V roli se alternují tři dámy, každá má cosi do sebe, říkají stejný text, zpívají stejné písně, a přesto je každá úplně jiná. Andrea Březinová je nejmladší a nejztreštěnější. Markéta Sedláčková je geniální pěvecky i herecky. Zdena Herfortová je nejstarší, ale nejživelnější. Bude vás jednoduše bavit. Každý fór, pohyb i gesto má do detailu promyšlené!

V postavě Sama se alternují Aleš Slanina a Dušan Vítáček. Alternace je to velice vyrovnaná a na jejich provedení neshledávám žádné nedostatky. Pěvecky jsou oba výborní.

„Svině převlečená za kamaráda“ – nevím, jak jinak popsat charakter Carla. Oba jeho představitelé jsou naprosto rozdílní a odlišní. Zatímco Jícha je sebejistý do poslední chvíle, Studénkův Carl je psychicky rozpolcený a rozrušený. Zdatně mu sekundují Jakub Zedníček nebo Kristian Pekar v roli Willieho. V menších rolích pak září Milan Němec (Duch v nemocnici), plesniví Duchové v metru Stano Slovák nebo Igor Ondříček a Viki Matušová, Tereza Martinková a Hana Kovářiková v rolích sester Ody Mae.

Brněnský *DUCH* je po všech stránkách náročnou inscenací. Ať už se jedná o věci technické, herecké nebo zpěv. Pro některé to může znít jako zklamání, ale v Brně to zase zvládli na výbornou. *DUCH* je inscenace, která nemá jediné hluché místo. Budete zatajovat dech, plakat, královsky se bavit. V podstatě jsem nikdy neviděl muzikál, který by skloubil krimi, romantiku a komedii. *DUCH* tohle všechno dává po troškách s dokonalým timingem. V Brně rozhodně nezůstává jen u kapesníčkového sladáku pro ženy, ale setkáte se s bezkonkurenční krimi-romanticko-hororovo-sci-fi muzikálovou podívanou pro všechny generace!

Michal Prax,
www.studentpoint.cz, 23. 11. 2014

Hudební skladatel, producent a autor dvou tisícovek nezapomenutelných hitových písní Ralph Siegel je známý především v německy mluvících zemích. Jeho písně ovšem již několikrát vyhrály světovou hudební soutěž Eurovíze, a proto je zná i mnohý tuzemský posluchač. Siegel byl navíc na přelomu 80. let i producentem Karla Gotta, pro kterého několik písní i napsal. Ralph Siegel, přezdívaný Mr. Grand Prix, se narodil 30. září 1945, a oslaví tedy letos významné kulaté jubileum. Mimo jiné také u této příležitosti byl Stanislav Moša osloven, aby Siegelovy písně spojil do původního libreta a vytvořil tak nový muzikálový titul. Světová premiéra muzikálu pojmenovaného podle titulní postavy *Johnny Blue* se odehraje již za několik týdnů na Hudební scéně.

Příběh je inspirovaný faustovským tématem, které se v dějinách světové nejen divadelní literatury objevuje již několik století, nicméně libretista a překladatel písňových textů Stanislav Moša jej vypráví současným jazykem. Z bohaté Siegelovy diskografie vybral bezmála tři desítky písní, které propojil v originální příběh. Johnny Blue je slepý pouliční zpěvák a muzikant, kterého ďábel, zde v podobě ženy Satany, svede na svou cestu. Výměnou za něco tak nehmatatelného a nejistého, jako je duše, nabídne Satana Johnnymu dar vidění. Dokud Johnny zpívá na ulici, vede spokojený život, má

vedle sebe svou milovanou Marii, tak se zdá, že mu nic nechybí. Objeví se ovšem přítel z dětství Fred, který Johnnyho přesvědčí, že se stane jeho manažerem a dostane jej do velkého soubyznysu. Johnny má totiž vzácný talent, na němž se může přizhívít i spousta okolních rádoby přátel. V nablýskaném pozlátkovém světě pomalu Johnny ztrácí svou původní tvář, vzdaluje se milované Marii a čím větší je jeho sláva, tím osamělejším se stává. S příchodem Satany se situace ještě přiorstřuje, ačkoliv Johnny konečně uvidí svět kolem sebe, svoji duši zcela ztrácí. Naštěstí je tu ještě Marie, která na starou lásku nezapomíná a stojí jí za to o ni, respektive o něj, bojovat i se samotným peklem... Téma slepého hrdiny, který v okamžiku, kdy získává dar vidění, ztrácí schopnost vidět to podstatné, co vnímá skrze svou duši, rozvíjíme v novém muzikálu, který má až jakousi koncertní podobu. Vždyť hudba a mimořádný Johnnyho talent jsou to, co ďábla Satanu zneklidňuje a co chce získat pro sebe. V režii Stanislava Moši ožije na jevišti ojedinělá scéna **Petra Hlouška**, která umožní, aby se hned na čtyři stěny jakéhosi boxu mohly promítat původní projekce, které dotvoří všechna prostředí, v nichž se příběh odehrává. Reálné i fantazijní postavy se představí v kostýmech **Andrey Kučerové** a v choreografii **Hany Kratochvilové**. Rozmanité písně **Ralpha Siegela** v nové orchestraci sjednotil **Karel Cón**, který má s **Emou Mikeškovou** na starost i hudební nastudování. V hlavní roli se můžete těšit na **Dušana Vítázka** nebo **Jiřího Macha**, kteří se budou ke zpěvu doprovázet i na dvanáctistrunnou kytaru a foukací harmoniku, v roli osudové ženy Marie uvidíte **Hanu Holišovou** nebo **Svetlanu Janotovou** a jako host z Českého Těšína u nás poprvé vystoupí i nositelka ceny Thálie **Lucie Bergerová**. Jako pekelná Satana se představí **Andrea Březinová** nebo **Radka Coufalová** a v roli Johnnyho kamaráda Freda se alternují **Aleš Slanina** a **Alan Novotný**. Světová premiéra proběhne 28. března 2015.

Klára Latzková

V kruhu kolegů a přátel oslavil kulaté jubileum náš inspi-
cient a příležitostný herec Michal Nevěčný.

V Galerii Milana Zezuly jsme na začátku roku otevřeli vý-
stavu obrazů Laca Garaje a jeho otce.

Univerzální skupina moderního stylu All X osvěžila atmo-
sféru Plesu jako Brno.

Zpěvák skupiny All X Jakub Uličník vzal na ples svoji
manželku.

Petr Gazdík dokončil studium na Brno International
Business School a převzal z rukou profesora Edwarda Pecka
magisterský diplom.

Petra na slavnostní promoci doprovodila rodina a přátelé.

Z rukou primátora města Brna Petra Vokýála převzal diva-
delní kritik a pedagog Vít Závodský Cenu města Brna za
celoživotní dílo.

Cenu města Brna získal také divadelní vědec, germanista
a pedagog Václav Cejpek.

Oceněným recitoval a zpíval Petr Gazdík.

Petr Gazdík při setkání s primátorem města Brna Petrem
Vokýálem.

Andrea Březinová a Aleš Slanina zahájili ojedinělou výsta-
vu replik korunovačních klenotů v Letohrádku Mítroušských.

Vernisáže se zúčastnila také Ivana Vaňková.

Herecká asociace nominovala Zdenu Herfortovou na Cenu
Thálie za rok 2014.

Nominaci na Thálii získal také Michal Isteník. Oba jme-
novaní se představili novinářům na tiskové konferenci
v Národním divadle v Praze.

Automobil Landauer, vůz z fantazie Simona Mawera, zís-
kal svoji fyzickou podobu. Dort Landauer dostal režisér
Sklenného pokoje Stanislav Moša k narozeninám.

Kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová věnovala svému re-
žisérovi fotografie kostýmních návrhů pro inscenaci
Sklenný pokoj.

PARTNEŘI DIVADLA

RIVERSIDE DRIVE

16. a 17. března 2015
v Divadelním klubu

Na břehu řeky Hudson se setkávají neurotický scenárista Jim a bláznivý psychotik Fred. Jim se chce rozejít se svou milenkou Barbarou a netuší, že se z ní vyklubuje vyděračka, která nechce nic jiného než peníze. Fred ukládá o Jimův život, jelikož je přesvědčen, že mu Jim ukradl námět na scénář... Takto začíná černá komedie geniálního režiséra Woodyho Allena, pro kterého jsou lidské vztahy obsedantním tématem. Jako vždy se můžeme těšit na vyhrčené situace, neuvěřitelné zvraty a hlavně skvělý humor. To vše v podání Jaroslava Matějky, Alana Novotného a Hany Kovářkové.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN BŘEZEN 2015 Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz
Šéfredaktor:
Jef Kratochvil
Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
202. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 10. 2. 2015
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Sklenný pokoj
Jaroslav Buben

Matthieu Delaporte
Alexandre de La Patellière

JMÉNO

francouzská komedie

režie Petr Gazdík

hrají

kostýmy Eliška Ondráčková, scéna Emil Konečný
Alena Antalová, Viktor Skála, Jakub Uličník, Martin Havelka, Viktória Matušová